

Št. 137

**OKTOBER
2017**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,

Žiga Novak, Monika Buhančič - Biba, Barbara Pišlar, Jasmina Memić

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Damjan Majkić,

Leah Artist Mihalič, Severa, Tjaša Žurga Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipa d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

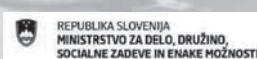

foto: Aleksander Petric

Uvodnik:

ČE TE NI GOR, NE OBSTAJAŠ?

Marsikomu je težko razumeti, kako paradoksalen je postal enostaven dostop do informacij te dni. Dandanes je biti vseved namreč veliko lažje kakor v preddigitalnem času, zahvala za to pa gre čarovniji z imenom internet. Ta naj bi izboljšal procese svetovne komunikacije, širil znanje in obogatil naša življenja. Pa nas je njegova funkcija res spremenila na bolje?

Priznati je treba, da so mnogi ljudje dovzetni za slabe in nepreverjene informacije, in teh je – roko na srce – na medmrežju veliko. Če že tukaj potegnem črto, bi lahko zaključil, da ima digitalno omrežje neomejeno moč, da neumne osebe še bolj poneumi, medtem ko imajo pametne osebe potencial svojo inteligenco nadgraditi.

Predvsem socialna omrežja so kontraproduktivna. Namesto da bi gojili lastne misli, se izražamo z všečki, retvitamo in delimo mnenja drugih. Svoja čustva verbaliziramo s čustvenčki in ostalimi »zgovornimi« kraticami. Največkrat formuliramo v nekaj kratkih paragrafih – dolgih objav se večini ne ljubi brati – ali pa smo omejeni na 140 znakov. Zasuti smo s kratkimi sporočili z malo vsebine, a kupi žaljivk (narava socialnih medijev je pač brutalna). Omenjeno še poslabša neizražena osebna odgovornost, ki se neredko skriva za anonimnostjo. Tudi ure nadgradnje polj v eni najbolj priljubljenih igrice Facebooka bi lahko izkoristili bolj konstruktivno. V roke bi denimo lahko vzeli arhaični zunanji disk – knjigo – in se dejansko kaj naučili. V najmanjši meri pa že lažen občutek povezanosti povzroča škodo našemu socialnemu življenju, tudi konstruktiven pogovor in kritična misel sta v okolju TW-ja in FB-ja zvođenela.

Rekel bi, da družbena omrežja brez facialnih znakov prekinjajo socialne kontakte, poleg tega pa je tu še neverbalni del komunikacije. Neredko je namreč prisotno medmrežno »zalezovanje«. Le kdo izmed nas uporabnikov socialnih omrežij lahko pritrdi, da ni še nikoli ocenjeval sogovornikov po njihovem profilu? Ta nam lahko o njihovem življenju razkrije vse potrebno, da si o njih ustvarimo jasno sliko. Večina uporabnikov_c brez premisleka objavlja, kje so, kaj počnejo, kaj bodo počeli, kje se zabavajo ... Njihove objave nam komunicirajo vse njihove navade. Toda negativni vplivi socialnih omrežij sprva niso tako izraziti. Da pride do spremembe vedenja, naši možgani potrebujejo čas. Te spremembe pa so še manj vidne zaradi tega, ker naša okolica sprejema podobne odločitve kakor mi sami.

Vprašajte se, če so socialna omrežja zares tako znaten dejavnik v vaših življenjih, da znajo le ona polniti časovne vrzeli med čakanjem na avtobus, stanjem v vrsti, med službenim odmorom ... Marsikdo celo med hojo tako odpravlja trenutno monotonijo. Je buljenje v ekran in skrolanje neštetihih notifikacij tako težko opustiti? Ne bom lagal, težko je, vendar boste morali rešitev poiskati v sebi.

Naj za konec omenim še ameriško študijo, v kateri znanstveniki trdijo, da imajo uporabniki FB-ja 12 % manj možnosti za smrt kakor tisti, ki njega usluge ne koristijo. Še bolje naj bi jo odnesli tisti, katerih imena so pogosto označena v objavah, najbolje pa tisti uporabniki z velikim številom prejetih prošenj za prijateljstvo oz. razvejano digitalno socialno mrežo. Presodite sami, jaz bom zaključil z Janjevimi besedami: »Mimo je doba bogov, mimo je doba herojev, napočila je doba tepcev.«

Jean Nikolić

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 HITRO PREMIKANJE OČI
- 6 NIKOLI NI BILO
- 7 BiroKRATEK
- 8 PETA KOLUMNA
- 9 TATU ZGODBA
- 10 SLIŠANJE GLASOV
- 11 pOdpiram - SEBASTIJAN PREGELJ
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 12 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 DELAT PEJT!
- 16 IZBEREM ŽIVLJENJE
- 17 SOL IN KOPER
- 18 pOdpiram - JURIJ HUDOLIN
- 19 ZA KAJ GRE PRI ČLOVEŠKIH PRAVICAH?
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 24 ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 25 VELKOMMEN TIL OSLO 2017
- 26 SMS-KOMENTARNICA
- 27 MILOŠEV FOTO - KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

SNEGULJČICA, 1. DEL

foto: Vir internet

Kot otrok sem bila zelo živahna in nagajiva, sploh za punčko. Rada sem brcala žogo, se igrala z avtomobilčki in tudi z barbikami, vendar so mi bile fantovske igre bolj pri srcu. Zato sem že v osnovni šoli začela trenirati nogomet in se vpisala na smučanje. Oboje mi je šlo zelo dobro, zato so me odprtih rok sprejeli pri obeh klubih.

Urnik sem imela vedno zaseden, vendar v šoli nisem popustila. Po končani osnovni šoli sem se vpisala na srednjo frizersko, še vedno pa sem trenirala nogomet v domžalskem klubu in tudi smučanja nisem opustila. Vendar je bilo smučanje oziroma oprema za smučanje zelo draga, sploh pa disciplina, za katero sem se odločila. Ker imam rada ekstremne športe, sem se že od vsega začetka urila v smuku.

Čez čas sem treniranje smučanja zaradi omenjenih razlogov opustila, z nogometom pa sem še nadaljevala. Pri petnajstih sem začela še z boksom, saj me je ta zelo veselil. Srednjo šolo sem obiskovala v Ljubljani, kjer sem imela tudi treninge, na katere sem se odpravila takoj po končanem pouku. V dvorani Tivoli nas je treniralo osem do dvanajst punc, trening pa je trajal uro, včasih kakšnih petnajst minut več.

Pri mojih šestnajstih letih in pol sem začela nogomet opuščati ter pri sedemnajstih z njim končala. Boksala sem še vedno, saj sem imela dobrega trenerja. V meni je videl potencial in ni pustil, da bi odnehala. Vendar se je pri osemnajstih v mojem življenju pojavil heroin, zato sem začela pešati tudi na tem področju.

Ne bom pozabila nekega večera – mislim, da se je zgodilo v oktobru –, ko smo imeli trening v Tivoliju. Jaz sem pred treningom na folijo pokadila malo horsa, malo pa sem ga posnifala. Ko se je trening končal, mi je trener rekel, naj v garderobi počakam še debelo uro, dokler ni končal treninga s fanti. Prišel je v garderobo, se usedel poleg mene, me čisto od blizu pogledal, razdalja med najinima nosovoma je bila en centimeter, in mi dejal: »A se misliš ti drogirat, al' trenirat?«

V MENI JE VIDEL POTENCIAL IN NI PUSTIL, DA BI ODNEHALA. VENDAR SE JE PRI OSEMNAJSTIH V MOJEM ŽIVLJENJU POJAVIL HEROIN, ZATO SEM ZAČELA PEŠATI TUDI NA TEM PODROČJU.

03
KRALJI
ULICE

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV
CELO NEKAJ NOVEGA PRI STARI ROBI
NAŠA GRUPA TNT VAM DEMOLIRA IN ODNESE VSE. ☺
NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOŠOVNI ODVOZ,
PRAZNJENJE STANOVANJ, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA ...
- ČIŠČENJE: STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, BLOKOVSKIH
STOPNIŠČ, POMIVANJE OKEN, PO DOGOVORU ...

Tu nas najdete: 059 010 075

Več na www.robaraba.si

STARA NOVA
ROBA
A

TKO
SPAVA
NIJE
BUDAN

Lepo?
Veličastno.
Edino je pojasnilo.
Še sreča!
Dobro.
Ne želim,
razumem.
Pojasnilo je rjavo listje.

LIZA

SONCE SIJE TUDI POZIMI

VSAK NAJ BI SE NAČEL Z ZAJTRKOM.
NAMENOMA NAČEL.
NIHČE DRUG NE VE,
DA GA ZALJEŠ Z VODO IN IZBRUHAŠ,
KOT MAVRICO,
LE DA SO BARVE POMEŠANE
IN SI SE TI PRIVADIL NA VONI,
IN DA ZATE NI MAVRICE,
ZATE JE VSE GNOJ,
KI GA SONCE ŽGE, DA MU ZAPEČE SKORJO ...

A TI IMAŠ RAJE MRAZ, KI GA DRUGAČE ONESPOSOBL.

HODIŠ PO GNOJU.
TAKRAT LAHKO HODIŠ PO GNOJU,
ČE SI HLADEN KOT ŠPRIGER

ALI PA IMAŠ IZRABLUENO ZOBNO ŠČETKO.

KARMISS

SPREMINJAOČ PODOBO
VESOLJA, EKSTAZA
TRENUTKA IŠČE
DEŽNE KAPJE,
VKATERIH SEM
UJET, VRTEČ
LAVO ZBRANIH
VTISOV POSKAKUJE
LAČNA
PRAZNINA,
ODDALJUJE SE
OD INTIMNEGA

JUTRA,
IZSUŠENA
MODRINA
DRSI, NA
ROBU ENAČBE
DRŽI, TRDNO
DRŽI ME
ŽENSKA,
MED TEM
ČOLN ČASA
IZGUBLJA KORAK
V RUMENIH TRAVAH.

ZDRAVKO KOKANOVIĆ (KOKI)

Nič

Prerezala
si bo
zapestji
in se
ulegla
v vročo banjo,
ker nikomur
mar ni zanjo.

Nedeljka

REM (HITRO PREMIKANJE OČI)

Še vedno sanjam o svojem očetu, ki je umrl, ko sem imel sedem let. V mojih sanjah seveda ni naredil tega (to sem vedno vedel!), ampak je iz nekega nepojasnjene razloga preprosto odšel v Kanado kot skrivni agent. Tako kot jaz se tudi on stara, v mojih zadnjih sanjah celo šepa. Ko ga vprašam, zakaj, mi odgovori: »Torej ... Gospa Titova ... S sekiro ...« Treba je povedati, da je trenutna direktorica enega od muzejev v našem mestu, Lyudmila Olegovna Titova, neverjetno priskutnega značaja, zato v tej zgodbi preseneča le, v kakšni situaciji sta se ona in moj oče znašla skupaj – konec koncev Lyudmila Olengovna še ni umrla in zagotovo še nikoli v življenju ni bila v Kanadi. Rana s sekiro pa se je v očetovem življenju dejansko pojavila. Tudi takšna zgodba se je pojavila v njegovem življenju.

Šel je v pekarno. V kotu pekarnice je bil mlad moški in mimoidoče prosil za drobiž. »Ali ne morete delati zaradi svojega plemiškega porekla?« ga je oče prijazno vprašal. V resnici je šlo za policijsko kartoteko. V tistih časih je ta človeka ovirala ne le pri kariernem napredku, ampak pri obstoju kariere na splošno. Oče je mladeniča pripeljal domov in naročil mami, naj gosta nahrani. Naslednji dan je obvestil svoje nadrejene, da bo mladenič delal zanj. Očetova avtoriteta je bila v našem malem mestu zelo spoštovana, zato se je to tudi zgodilo.

Po njegovem pogrebu so se njegovi sodelavci dobili na pijači, saj se po pogrebu to spodobi. Mladenič, ki ga je oče pripeljal s kota pekarnice, je popival z njimi in nenadoma izbruhnil. Govoril je čez mlade vdove, ki se želijo čim prej spet poročiti, kar se je seveda nanašalo na mojo mamo. Ostali so se ga usmili in ga niso prebutali. To mi je povedala mama, ki jo je pred kratkim poklicala neka ženska, ki pravi, da je hčerka tistega nekdanjega mladeniča. In da on umira ter da zelo trpi zaradi besed, ki jih je takrat izrekel in s tem užalil ljubezen med mojo mamo in očetom. Mama ji je odgovorila: »Veš, ne moreš užaliti ljubezni. Sporoči očetu, da tudi jaz nisem niti malo užaljena ...« Naslednji dan je ženska poklicala nazaj in obvestila mojo mamo, da se je njen oče, ko je slišal ta odgovor, olajšano nasmehnil in mirno umrl.

Morda tudi njegova hči zdaj sanja o njem.

Arkady Tyurin (v sklopu izmenjave vsebin mednarodnih cestnih časopisov)

Prevod: Katarina Gostinčar

foto: Aleksandr Petric

KADAR DELAM ZA RAČUNALNIKOM, SE DO SITEGA NAJEM PIŠKOTKOV!

GREGOR B. HANN

NIKOLI NI BILO

Nikoli ni bilo »pričakovane življenjske dobe.«
Življenje je bilo vedno »večno«, eternalno. Eter, eterealno.

Zlo je vedno pričakovalo, da bo življenje podpiralo zlo, parazite, prevladovalce, rasiste, bele privilegirance, sredinske ekstremiste, srednji razred, kapse, policijo, tujo nevarnost, gentrifajerje, originalne teroriste, ki so krivi za vse vojne, potrošnike, kugo in bolezen.

Zlo je bilo morilec, ki je pričakoval, da življenje umre, in je škodo, ki jo je povzročil, zavil v sladkorni preliv kot »pričakovano življenjsko dobo«.

»Policaj« in »kaps« sta dve »sodobni« oznaki za motilca posesti. Vse, kar policaj lahko naredi za mene, je, da se nasadi na moje železno kopje, z ritjo naprej. In potem naj zgori, brez ognja. »Pričakovana življenjska doba« je tisto, na kar vedno mislim z besedo »nečisto«.

Jaz sem nagnusna neotesanka, mimoidoča uničevalka zabave, ki hoče, da je na vaši zabavi vedno nabita pištola.

Čas in datum sta šund, ki ga komaj opazim. Gregorijanski koledar mi ravno toliko pomaga, kot bi mi pomagalo pri plezanju na drevo, če bi se odločila, da mi priklenejo moja zapestja h gležnjem. Ne zanima me, koliko let je minilo, odkar so Jezusa Juda mučili v javnosti. Nič me ne briga, če bo datum odslej pa do Razodetja ostal 1. april. Leto je lahko oštevilčeno; začela sem ga oštevilčevati ... a sem ga - namesto tega - poimenovala »666Janez_Novak666«, ker sem bila zadeta.

Klovn, muza. Ne šaljivka, ampak mi je všeč, da je kak v bližini. In ne da bi bila muza in šaljivec dve medsebojno izključujoči si vrsti, statična binarnost, ampak sta le dve oznaki, ki približno nakazujeta nekaj različnih odtenkov humorja ... Šaljivec je vsaj malo muzast, in muza lahko pove kak vic. In vrste humorja nikakor niso omejene, še najmanj na dve ...

Zame je klovn sinonim za osebo. Žival definiram kot vrsto osebe. In človek je vrsta živali.

Umazana.
Starodobna vsiljivka.
Direkt lezbijka – takoj poštekam frajerke. Poštekam tudi frajerje ... iz distance.

Peku (včasih zapisano Pekel) je ime za kraj in celo za osebo.

Peku je bil vedno del »Nebes«, tako kot Zemlja Mati Boginja in ostali iz Njene Družine Sončnega Sistema. Peku je mesto, ki je v osnovi povezano s tem Sončnim Sistemom z »infrastrukturno jasnovidno mrežo«, ki jo gosti Planet Merkur. Peku je moj dom. Sem tudi hči in stvaritev Matere Zemlje, ki je tudi moj dom. Imam svoj obstoj na Zemlji, ki sovпада z neprekinjenim tokom psihičnih podatkov od mojega doma v Peklu.

Samo zlo lahko reče, da so »Nebesa ali Pekel«; to je lažna izbira, ki naj jo nihče ne izbere ali celo o njej razmišlja.

Zlo je poskušalo najti vrata, ki ne obstajajo, do mesta, ki ga zlo ne more doseči ali speljati do njega pot, še manj pa priti vanj. Ni duše, ki ne bo Odrešena. »Bodi prekleta v Peklu,« je izraz,

ki nikoli ni imel nobene zveze z Realnostjo, in gotovo ne z Razodetjem.

Klič me Evro-kmetica, Kavkazijka, izmeček, luzerka, služi, kurba, pizda, ritna luknja, praznoglavka, vesoljska kadetinja, kliči me »prtljaga, ki jo nočeš nositi«, brezveznica, ki je bolj brezvezna kot vreča gnijočega krompirja ... če idioti in kmetavzarji ne zamerijo preveč, me lahko kličeš idiotka ali kmetavzarica. Lahko me zasmehuješ, da sem taka zguba, da bi bilo najbolje, da zbežim stran od svoje družine, ker bo to vsem dobro delo. Kliči me kakor hočeš, če bo to iskreno in spoštljivo do vseh drugih, in če ima to zate kak smisel, tudi če je to nič drugega, kot da se zraven zabavaš.

Vendar me Absolutno nikoli ne kliči »belka«. Ne moreš tega prenesti? Potem ne moreš imeti odnosa z menoj.

Ko me pokličeš »belka«, žališ eno od mojih dveh osnovnih Barv Duše, Črno barvo (moja druga primarna barva je Srebrna), in žališ Belo barvo, kot tudi vse druge barve in obarvanosti, in svojo lastno inteligenco. In ko me označiš za »belo«, me tudi zbiješ v lažno hudobno belo brezdušno sliko grozljivega niča, ki je skozi stoletja posiljeval in ropal moje prednike, da bi povzročil, da bi zla vojska ponarejene beline vsilila mojim Realnim Koreninam »ponarejene korenine«, tako kot »ponarejeno zlo pobeli ponaredeke človeka.«

»Ekonomska vojna« ni nič drugega kot »vojna« z dodanim »ekonomska«. Pomembno je, da to razjasnim. Le z brezdušnim zlom učlovečen kup sranja bi me prisilil, da mu iztrgam njegov hudobni jezik, da bi nehal trditi drugače.

Nekatere od stvari, o katerih tukaj pišem, imajo veliko opraviti s tem, zakaj so začeli zažigati Čarovnice in zakaj so se Hudobnim ostali zdeli preveč »nemirni.« Samo nekaj stoletij nazaj bi jaz in še kdo živel življenje človeka, ki ga je treba umoriti, zato ker preprosto ve stvari, ki si jih tule delimo.

Dajmo si priznati in ne zanikajmo, da so zaradi stvari, ki si jih tule delimo, v Nemčiji v času druge svetovne vojne pošiljali ljudi v plinske komore, da bi zatrli in ustavili javno razpravo o teh vprašanjih.

Umazanje z mene ne morete sprati, ker se umazanje iz umazanega ne more sprati. Moje delo tu je, da poskrbim, da vaše sadje raste.

Poserjem se na feminizem, ker si ne želim biti lobotomizirana z neko berglo. Zlo je skušalo povedati ženskemu, kaj je, in najmanj kar potrebujem, je to, da mi kdo govori, kdo sem jaz, in mi daje neke nove oznake. Hočem reči, brez zamere, ne zaničujem nikogar, ki nosi oznako feministke ali feminista. Ženstveno ni bilo nikoli uničeno in ne potrebuje popravljanja. Razlog, zakaj je prišlo do feminizma, je patriarhat. Nikoli ni bilo potrebno, da bi se pojavil feminizem, tako kot ni potrebno, da se pojavi obramba, če ne pride do napada. Patriarhat naj poišče moje trizobo kopje in naj se nasadi nanj, ker nimam več časa, da bi zabadala brezdušni drek, dokler ne prizna, da ni oseba in ne more biti človek.

»Borba proti zlu«, je oksimoron, samo-sabotaža, nevarno drugim, samo sebi v nasprotju, neproduktivno, in je gorivo, ki poganja zlo, gorivo, ki ga je zlo ukradlo od nas, tako da nas je naredilo za roparje, ki sami sebi ropamo lastno energijo za krmo zla. Zlo je bilo lahko ustavljeno, opuščeno, se prisiljeno umakniti, vendar se nikoli nismo mogli uspešno boriti proti njemu. Ni načina, da se boriš proti zlu, lahko samo zmagaš.

Naše izgube so začasne in zlo nam mora vrniti vse naše izgube.

Zlo je BrezDušnost. Naša Duševna izraznost se je poslabšala in sledila je strupenost naših dejanj, vse zaradi strupenosti tega, da smo bili prisiljeni prenašati stvari, ki se ne bi smele zgoditi.

Napisala Ikhebniets (izbral in prevedel Bojan Dekleva)

BiroKRATEK

Z rubriko BiroKRATEK opozarjamo na birokratske nesmisle državnih in drugih institucij, s katerimi se soočajo ljudje z roba družbe. Pod plastmi pretirane birokracije, slepega sklicevanja in tudi svojstvenega interpretiranja zakonov se izgublja osnovni čut za sočloveka. To pot predstavljamo nenavadna zakonska neskladja, postavljena na poti razvoja socialnega podjetništva.

Področje socialnega podjetništva je v Sloveniji dokaj novo, vsaj kar se tiče zakonske podlage za njegovo delovanje. Četudi obstajata Zakon o socialnem podjetništvu ter Strategija razvoja socialnega podjetništva, pa socialna podjetja v praksi, ko skušajo zagnati svoje delovanje, naletijo na mnogo ovir. Država tako, namesto da bi tovrstna podjetja, ki delujejo v dobro skupnosti, zaposlujejo marginalizirane skupine ljudi, spodbujala, s svojevrstnim (ne)upoštevanjem zakonov omejuje njihovo delovanje. V praksi smo to preizkusili, ko smo hoteli za Zadrugo Stara roba, nova raba, so.p., pridobiti status prostovoljne organizacije. Ministrstvo za javno upravo nam je prošnjo zavrnilo z ugotovitvijo, da zadruga ne izpolnjuje pogojev za vpis v vpisnik prostovoljskih organizacij in organizacij s prostovoljskim programom, ker gre za pravnoorganizacijsko obliko osebe, ki ne more biti prostovoljska organizacija ali organizacija s prostovoljskim programom. Odločitev naj bi izhajala iz dejstva, da je zadruga organizacija, ki ima namen pospeševati gospodarske koristi in razvijati gospodarske ali družbene dejavnosti svojih članov. Del presežka pa se lahko razporedi med člane v sorazmerju z njihovim poslovanjem z zadrugo. Pritožba na odločitev Ministrstva za javno upravo RS ni bila možna, težavo bi lahko reševali le z upravnim sporom.

Na Ministrstvu za javno upravo RS so bili torej dobro seznanjeni z načinom delovanja zadrug, nekako pa jim je uspelo spregledati, da je Zadruga Stara roba, nova raba

neprofitna zadruga in socialno podjetje, kar pomeni, da je treba upoštevati tudi Zakon o socialnem podjetništvu. Tam so glede delitve presežka postavljene jasne omejitve (delitev dobička ni možna, le v primerih, ko je to posebej določeno, in niti takrat ne sme presežati 20 odstotkov vsega ustvarjenega presežka v določenem letu). Poleg tega je v našem združenem pravilniku določeno, da se presežek nikoli ne deli, temveč se vlaga v nadaljnji razvoj socialnega podjetništva ter v skupnostne dejavnosti.

Socialno podjetništvo je usmerjeno v skupnost, je neprofitne narave in temelji tudi na prostovoljnem vključevanju. Zakon o socialnem podjetništvu med drugim navaja: *Socialno podjetništvo krepi družbeno solidarnost in kohezijo, spodbuja sodelovanje ljudi in prostovoljsko delo ...* V 25. členu so še posebej določena pravila vključevanja prostovoljcev: *Socialno podjetje lahko v delo trajno ali začasno vključuje tudi prostovoljce. Prostovoljci imajo pravico do udeležbe v vseh programih usposabljanja, potrebnih za opravljanje dela in razvoj socialnega podjetja, ter pravico do nadomestila vseh stroškov, povezanih z delom. Prav tako imajo pravico do nagrade skladno s posebnim zakonom.*

Uradnikom Ministrstva za javno upravo RS na tem mestu dobrohotno predlagamo, da upoštevajo vse zakone, ki se nanašajo na delovanje dotičnih pravnoorganizacijskih oblik in se medsebojno niti ne izključujejo. To bo bistveno olajšalo delo ne le našemu, temveč tudi drugim socialnim podjetjem.

Spodaj izsek iz našega združenega pravilnika in odgovor Ministrstva za javno upravo RS.

Luna J. Šribar

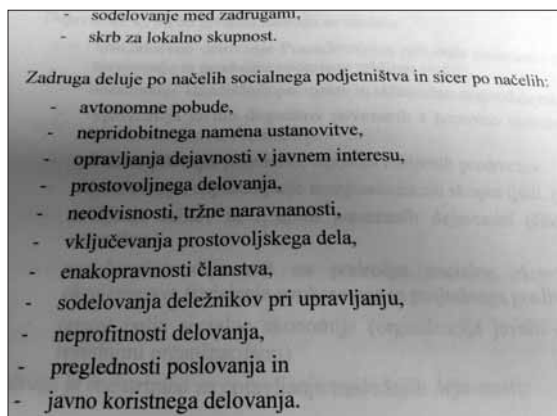

foto: Luna J. Šribar

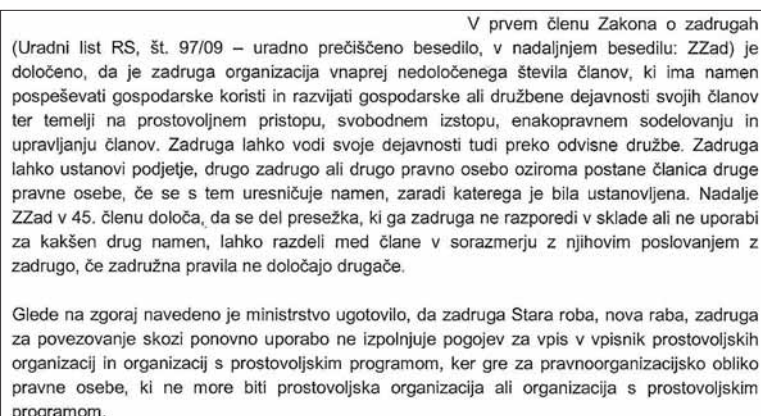

foto: Luna J. Šribar

DŽANKIJI, PIJANCI IN KURBE

08
KRALJI
ULICE

Hinavec, lažnivka, lenobec, pijanci, hotnica, vlačugar, rokolnač, drhal nepoboljšljiva, nemoralni, hudodelnež, tatovi, zanikrnica ... Vas te besede asociirajo na narkomane, brezdomce ali kurbe? No, mene zgornji izrazi za izvajalce nečiste morale najprej asociirajo na tatove naše sreče. Nato se spomnim kolegovih besed: »Po svojih lastnih izkušnjah lahko napišem, da nisem videl več ljudi, ki bi jih lahko po pravici imenovali za džankije, pijance in hinavce in lenuhe – drugje kot pa v visokih krogih politike, kulture in marketinškega biznisa.«

Pijanci moči, džankiji, odvisni od denarja, prodane hinavske kurbe, bi lahko parafraziral pojme, če je to sploh potrebno? In v kratkem bodo množice zopet razsojale, kdo izmed džankijev, pijancev in kurb nas bo »vodil«, ali če se izrazim bolj korektno, kdo bo moralna oziroma politična avtoriteta države.

Preden pa se spustim v psihologijo množic, v kateri tičijo vsi odgovori na ponavljajoče se »tresla se je gora, rodila se je miš« tektonske premike slovenskih političnih kontinentov, ki jih razmišljujoči individuum le stežka razume, premislite o naslednjem. Si lahko predstavljate, kako bi bile volitve enostavne, če bi se pustili kandidati prostovoljno – še bolje bi bilo obligatorno ali na njihovo pobudo – priključiti na poligraf? »Ali ste med svojim službovanjem kršili zakon? Ali ste prejeli podkupnino? Imate račun v davčni oazi?« Itn. Ne verjamem, da bi bil po objavljenih rezultatih zmagovalc vprašljiv, seveda le v primeru, da bi sploh kdo test opravil negativno.

Ker pa tako »dlakocepskih« prijemov ne izvajamo, bodo množice ljudi o usodi prihodnosti naše države zopet odločale na temelju danih obljub – te pa so kot scanje v veter. Ne pomnim, kdaj nazadnje je kakšen vidnejši politik izpolnil svoje obljube oziroma pričakovanja, vendar praviloma množica hitro pozablja. Množica je namreč nekritična. Njena čustva so vedno preprosta in prenapeta, dvomov ne pozna, njene misli se neredko izražajo v podobah.

Množica verjame v avtoriteto in ji je jasno, da je zaradi svoje številčnosti velika sila. Od svojih idolov zahteva moč. Hoče biti vladana in se bati svojih gospodarjev. Laži nanjo vplivajo ravno tako kakor resnica. Voditelji množic se na vrh povzpnejo z idejami, katerih privrženci morajo biti tudi sami. Pod vplivom idej pa so množice sposobne velikih dejanj. Sposobne so samoopovedi, nesebičnosti in predanosti irealnim ciljem.

Kot posamezniki si v gostilniških debatah na to temo ne moremo predstavljati, kako je mogoče, da nas imajo iste frakcije že leta dobesedno za norca. Vendar je večina posameznikov, o katerih je govora, pripadnikov zamračenih pasiviziranih množic. Zato naj vas ne preseneča, če bodo pijanci, džankiji in kurbe, ki bodo v prihodnje imenovani na visoke funkcije, še naprej skrbeli, da bodo plutokrati – predstavniki demokracije – v političnem habitatu delovali po akvarijskem modelu; od simbioznih parazitov, ki se hranijo na dnu, do vrhunskih plenilcev, ki plavajo nad vsemi. Med obojimi bo še naprej vladala demagoška nirvana in delovanje po načelih kreacionizma, z občasnimi marionetnimi predstavami za plebejce. Slovenski politični ekosistem je torej nedvomno enociličen in samozadosten, saj je že celo večnost v njem prisoten »inbreeding« oziroma homogamija. Struktura moči je gensko osiromašena in nujno potrebna svežega političnega DNK-ja, do česar pa ne more priti, dokler se ne spremeni obstoječi volilni sistem, ki avtokratsko

foto: JeanN

politično elito samozadovoljuje, saj je konformističen. Blokada volilnega sistema s strani velikih političnih strank je zato razumljiva.

Sam trenutno boljše rešitve, kot je popolna volilna abstinenca, ne poznam. Če sem odkrit, sem ji še do nedavnega nasprotoval, vendar sem z leti uvidel, da volitve ne spremenijo ničesar. V bojkot verjamem tudi zato, ker je volilna udeležba že tako nizka, ljudje pa skrajno nezadovoljni. Z lucidnim načrtom, bi bilo volitvam mogoče odvzeti legitimnost. Ko bojkotiraš, lahko oddaš prazen list, lahko se samoorganiziraš, povezuješ ... Lahko bi denimo premišljeno volili Miki Miško. Dopisali bi njegovo ime na volilni listek, ga obkrožili in oddali. Vedno so bodo sicer našli pravoverni, ki bodo volili svoje junake, sorodnike, šefe ..., vendar bi se morali politični veljaki ob 5 do 10-odstotni udeležbi sprijazniti s stanjem, ki se ga že leta otepajo. Domnevam, da tudi EU ne bi mogla ostati ravnodušna. Kdo pa sestavlja vlado s tolikšno insuficienco glasov, prosim vas? Bojkot bi moral jasno reflektirati racionalen cilj ratificiranja tehnične vlade. Zatorej razmislite, kaj lahko storimo oziroma kaj se bo spremenilo po naslednjih volitvah. Je naposled napočil čas, da se plutokrate in njihove lutke korenduje in nas pred njih hudobijami obvaruje? Menim, da bi marsikateri zasvojenec, ki je opustil drogo, s svojim intelektom zlahka zamenjal menedžerja_e mega korporacij. Mnogi ulični filozofi – z jasno izraženimi nematerialističnimi vzgibi – bi lahko nedvomno uspešno vodili državno politiko. V vsakem primeru slabše kot je danes, ne bi moglo biti.

Skratka, naslednjič, ko boste na ulici srečali koga, ki ste ga do nedavnega zmerjali s sodrgo – čeprav si večina takšnega imena ne zasluži – pomislite na poslanske in strankarske hodnike, kjer se motajo na videz neoporečni osebk, ki se morajo po službeni dolžnosti dnevno drenjati z džankiji, pijanci in kurbami. Vprašajte se, če sodrgi ne delate krivice in si ni nemara klika privilegiranih takšno oznako pošteno prislužila?

JeanN

TATU ZGODBA

Krokarji predstavljajo mojo težnjo po svobodi oziroma življenju v skladu z naravo. Origamije pa sem si omislil, ker živim v plastičnem svetu in predstavljajo mojo razdvojenost oziroma mene osebno.

JN

PLANET KAOS

KAMOR KOLI SE OZREM,
LE OVCE, ZOMBIJE ZAGLEDAM,
ŠOKA VEČJEGA DOŽIVELA NISEM ...
KJE HUDIČA SEM PRISTALA, KDO SO TO?
VESOLJČKI BREZ MOŽGANOV IN SRCA, KI ZREJO
V NAPRAVO MRTVO IN POLITIČNI TEATER IZ EKRANA ...
PA FUZBAL, KOMERCIALA, FILMI ZA DEBILE,
NJIHOVI POTOMCI PA NASILNE IGRICE IGRAJO ...

JAO, BOG, ME SLIŠIŠ DOBR NA FREKVENCO,
TI, KI Z RECIKLAŽO INKARNACIJ SI OBSEDEN,
KAM VSE TE SMETI BREZ KORISTI SPADAJO?
NAJ POBIJEM JIH, ZAŽGEM ALI VSAJ POŠČIJEM?
DOVOLIŠ, DA VSAJ VREDNEGA, KAR JE, OHRANIM,
TER RASTLINE IN ŽIVALI S TRUPLI ZOMBIJEV NAHRANIM?

ERIN

09
KRALJI
ULICE

OPTIMIST JE SLABO INFORMIRAN PESIMIST.

JN (PREVZETI SRBSKI REK)

VTISI Z LETNEGA TABORA SLIŠANJA GLASOV V DOLNJI BRIGI

Med 11. in 15. avgustom nas je 20 taborilo v vasi Dolnja Briga na Kočevskem. Zbrali smo se tako ljudje z lastno izkušnjo slišanja glasov in ostalimi nenavadnimi izkušnjami kot tudi ljudje brez njih. Medvedov nismo srečali. Tabor je bil mednarodno obarvan – med drugim so nas obiskali tudi člani podpornih skupin iz Avstrije. Spodaj smo zbrali nekaj vtisov o taboru.

*

Bilo mi je res super, družba je bila ta prava, glasba prijetna za ušesa, hrana odlična, še posebej krompirček v žerjavici. Vse aktivnosti so bile zabavne, od igranja in zmage pri Activityju do ustvarjanja raznih stvari, kot so zapestnice ter tablice z imenom za vsak šotor in sobo (slumber party FTW! ... Ja, ni kej, kot Britney fan sem moral nekaj tega vključiti tudi v naše druženje). Plavanje v Kolpi je bilo precej osvežljivo, z Jušem sva oba potrebovala 15 minut, da sva zaplavala, v Kočevskem jezeru pa je šlo hitreje. Na koncu lahko samo še rečem: »Hit Me Baby, One More Time!« (Dejmo še enkrat!)

Mark

Na Kraljih ulice smo se dan po koncu tabora zbrali Juš, Bojan, Izzy in Marko. Obujali smo spomine na tabor. Ful sem hvaležen Aniti, ker mi je naredila posebno juho brez čebule in brez česna. Na taboru je bilo mega. Ob večernem ognju smo lahko slišali divje živali, ampak ne vem, katere bi to lahko bile. Mogoče jelenjad ali pa divji prašiči

Marko

Identiteta

Začelo se je z idejo o potrebi po letnem taboru. Lastno identiteto v širšem prostoru.

Z idejo sem šla v prostor, ko pa sem o njej govorila, je že živela, dihal, in čeprav se je risala v dosti težjih pogojih, je bil vseskozi prisoten globok in pristen, skoraj otipljiv, občutek realizacije. S tako globokim odtisom ostane le še izbiranje vsebin, ki se razprostirajo v prostoru. Ko se zapre neka pot, se odpre druga. Vse je izbira. Prostor se premika, slike drsijo, se spreminjajo in počasi sestavljajo. Rdeča nit je zgodba sprejemanja.

Ker je vsebina odprta, lahko ob njej vsi dihajo, saj so le vabila, ki te nagovorijo ali pač ne. Kar ustvarja izbiro, ki je je bilo premalo, uči novih odnosov.

Težko se je bilo ob koncu vrniti v prostor, ki ponuja le malo od naštetega. Izkušnja mi je postavila na glavo veliko prepričanj, se dotaknila najglobljih ran.

Kako prazno postane življenje, ko si okusil zapolnjenost praznine. Koliko pozabljenega se znova zbudi.

Mojca N.

Najbolj impresivni stvari in občutki iz Dolnje Brige sta bila solidarnost in občutek pripadnosti med ljudmi: skupni obroki, pogovori o glasovih in življenjih na splošno, čas ob tabornem ognju. To bi moralo biti del tudi drugih življenjskih situacij, saj imam občutek, da se ljudje navadno izgubljajo zaradi stresa, pritiskov življenja itd. Med taborom sem razvijala svojo empatijo in sočutje. Ponovno sem ugotovila, da ne hodim v nikogaršnjih čevljih, pač pa v svojih lastnih. Preko različnih ljudi, odnosov, točk v procesu življenja in okrevanja itn. sem bolj kot prej ugotovila, da se moram,

kadar nečesa ne razumem, vprašati po vzrokih in pridobiti boljše razumevanje osebe, ki je pred mano. Tudi če imam dobre namene, ne smem navijati za kaj, zgolj ker mislim, da bi bilo bolje ali lažje, kot mislim. Kdo sem jaz, da bi vedela, kaj je za drugega bolje? Ponovno sem se naučila, kako pomembno je zame poslušati ljudi s širokim umom, in še pomembneje s širokim srcem, četudi je lažje delati in razmišljati črno-belo, po današnjih težnjah družbe potrošnje in svetovalnih služb. To sta dva od mnogih pozitivnih občutkov in stvari, ki sem jih vzela s sabo iz Dolnje Brige, in želim jih ohraniti, saj mislim, da me bodo naredile boljše svetovalko, povezovalko podpornih skupin in, kar je najpomembneje, boljše osebo.

Oana, Gradec (prevedeno iz angleškega zapisa)

Kot outsiderka nisem imela nobenih pričakovanj v zvezi z letnim taborom, nobene ideje o tem, kam prihajam, in predvsem nobene predstave o tem, kako močno se me bo tabor dotaknil. Vse, kar sem vedela, je bilo to, da sem bila skrivoma polna zanimanja. Doslej nisem imela izkušenj slišanja glasov in v svojem kratkem življenju nisem nikdar srečala oz. poznala koga s takimi izkušnjami. Preko tabora sem dobila možnost prisluhniti mnogim osebnim zgodbam, ki so jih povedali različni ljudje, ki pa so vsi pokazali veliko zaupanja prav od začetka. Začutila sem nekaj, kar zaenkrat še težko prelijem na papir, saj moram še bolje dojeti, kako živimo in vztrajamo v tako čudnem, zapletenem in nerazumljivem svetu. Slišala sem pripovedi o osebnih izkušnjah, ki so mi pomagale porušiti moje predsodke, saj so se ljudje predstavljali na tako moder način.

Všeč mi je bil način organiziranja na taboru, saj smo imeli pripravljenih veliko aktivnosti brez trdnega urnika. Verjamem, da je to dalo udeležencem možnost in svobodo, da smo hodili naokoli in se bodisi pogovarjali z drugimi bodisi bili sami s sabo in svojimi mislimi na kakšnem priljubljenem mestu. Takih trenutkov sem imela nekaj tudi sama, saj sem čutila potrebo biti malo s samo sabo in razmišljati o tem, kar sem vedela ali pa sem mislila, da sem vedela o tematiki. Vzdušje tabora je bilo zelo sproščeno in ne spomnim se nikakršnih napetosti ali sporov. Videla sem ljudi, ki so se med sabo poslušali z odprtimi ušesi in se močno medsebojno podpirali. Na taboru smo imeli veliko izbiro dejavnosti, kot so na primer delavnice z glino, slikanje, lep sprehod po okolici ali pa kopanje v Kolpi. To se mi je vtisnilo v spomin, ki bo z menoj ostal dolgo časa. Meni najljubši trenutek, razen skupnih obrokov, sta bili morda zbiranje ob tabornem ognju in gledanje zvezdnih utrinkov, kar smo počeli vsako noč. Mislim, da smo vsi čutili človeško toplino in spoštovanje, in tudi tišina je bila prijetna. Mislim tudi, da smo v času, ki smo ga preživeli skupaj, zgradili prostor, kjer smo se vsi počutili dobro, ne da bi kdo koga sodil. To je bilo lepo opazovati. Počutila sem se sprejeto in doma.

Kot pravi pesnik Octavio Paz v eni izmed svojih pesmi: »Morda je ljubezen učenje hoje po svetu«, z oblikovanjem naših notranjih pokrajin in idej. Za vedno sem hvaležna, da sem lahko bila del tako lepega, čeprav mladega projekta. Kot študentka medicine in morda bodoča zdravnica zdaj vidim stvari drugače, sem bolj pozorna in celo bolj radovedna. Želim si, da bi moji sošolci in bodoči kolegi imeli srečo izkusiti kaj takega, kot sem sama izkusila na taboru. S sabo bom vzela obraze prijateljev, ki sem jih dobila na taboru. Močno upam, da jih bom še kdaj srečala.

Eleni, Lizbona (prevedeno iz angleškega zapisa)

Opodpiram - SEBASTIJAN PREGELJ

Kdo si, kaj te v življenju najbolj poganja?

Sebastijan Pregelj, pisatelj in še marsikaj drugega. Na prvem mestu me poganja družina, sicer pa želja po ustvarjanju.

Prva(e) asociacija(e), ki se ti zbudi(jo) ob besedi brezdomstvo, brezdomen.

Stiska. Klopca. Utrujenost. Nekaj, česar si ne želim občutiti na lastni koži.

Kakšen je tvoj intimni odnos do brezdomstva? Kdaj si prvič srečal nekoga, ki ni imel »doma«, ali pa vsaj pomislil na to, kdo so pravzaprav brezdomni ljudje?

Ker sem odrasčal v času, ko je bilo – vsaj danes prevladuje takšna podoba – za vse poskrbljeno in so ljudje imeli službe in plače, dostojne pokojnine in stanovanja, brezdomcev ni bilo oziroma jih nismo videli. Edini, ki sem ga kot otrok poznal, je bil Oskar v filmu Erazem in potepuh. Prvič sem na brezdomce naletel v Avstriji in Nemčiji, ampak takrat sem bil že večji. Brezdomstvo je situacija, do katere v svetu preobila ne bi smelo priti (razen po lastni volji), zato se mi zdi narobe, napaka. In napake se popravlja.

Zdi se mi pomembno, da se te in podobnih tem ne pometa pod preprogo, ampak o njih beremo, razmišljamo, se pogovarjamo in – kar je najpomembnejše – ne stojimo križem rok, ampak tudi kaj naredimo. O tem sem spregovoril v knjigi, namenjeni mlajšim bralcem, Duh Babujan in nepričakovana selitev. Potem ko je v zgodbi duh Babujan prisiljen zapustiti staro vilo, ker jo obnavljajo, ostane brez strehe nad glavo. Ampak skupina blokovskih otrok mu poišče nov dom. Ni jim vseeno in nekaj naredijo.

Kakšen se ti zdi odnos do brezdomnih v slovenski družbi in družbi na splošno?

Ne zdi se mi najslabši, je pa res, da tematike ne poznam dobro. Želel bi si, da ljudem ne bi bilo vseeno za druge.

Imaš kakšnega stalnega prodajalca, prodajalko (če seveda kupuješ časopis)?

Zelo prijazen prodajalec je pred koseškim Mercatorjem. Priznam, nisem reden kupec časopisa Kralji ulice. Pred časom sem izzval sina. Hotel je, da mu v trgovini kupim nekaj brezveznega za evro, mogoče dva. Rekel sem mu, da si lahko kupi, in mu dal kovanec ter mu namignil, da pa lahko denar podari gospodu, ki pred vhodom prodaja Kralje ulice. Njemu bo prišel bolj prav kot tebi malenkost, na katero boš pozabil v 10 sekundah. Vesel sem bil, ko se je sin odločil in denar dal gospodu.

foto: osebni arhiv

Ga prebereš (če ga kupiš)?

Če ga kupim, nekaj preberem in nekaj ne, tako kot v vsakem časopisu ali reviji.

Kaj meniš o samem projektu Kralji ulice?

Projekt poznam zelo površno, vem, da je časopis samo vrh ledene gore in da se v društvu odvijajo številne aktivnosti pomoči in samopomoči. Menim, da je samopomoč tisto, kar številni ljudje potrebujejo enako ali celo bolj od pomoči. Sam časopis pa vidim kot most. Kdor želi, ga lahko prečka.

Kakšen je tvoj komentar na situacijo tukaj in zdaj?

V svetu, ki žre samega sebe, vsi izgubljam, celo tisti, ki mislijo, da ne. Kar nam preostane, je, da se ne vdamo trenutnemu razpoloženju, pač pa mislimo tudi naprej in širše. Pomembno je, da zbiramo lepe trenutke in ne pozabimo živeti. Tega ne bo nihče počel namesto nas.

Kako se spopadaš s tovrstno realnostjo (ventili)?

Pišem. Zadnje čase tudi za otroke. Zdi se mi pomembno, da jim ponujamo zgodbe, v katerih se ve, kaj je prav in kaj ni in da je treba delati dobro.

Moto

Na koncu se vse nekako izide.

Intervju pripravila MG

MOJ PSIHIATER SE SKRIVA PRED MANO. MISLIM, DA SEM NJEGOVA FOBIIJA.

PIKA ŽENJA-KADUNC

NEK AJ

CESTNIH

NA DOLGI POTI

Krizanteme zopet dišijo
skoraj hinavsko.
V svojih zapletenih,
barvnih oblekah
so videti vse bolj
prostaško.
In Smrt je samo
ostarela prostitutka,
ki žica cigarete
v senci skritega vogala.
Tam daleč
je nekje obala ...
Prepolna rajskih ptičev
in golih zadnjic,
ki razkrivajo resnico,
brez prepotrebnih
nujnih klicev.
Zavedanje je zgolj rutina,
da zvrnem kako
čašo vina ...
Da bolje vidim,
kdo je v zmoti
na svoji hladni
dolgi poti.

Art Ajva

DREVO

Ko se sprehajam po gozdu, sem kot v drugem svetu. Ne vem, ali je to igra narave.
Poznate GOZDNEGA MOŽA?
To je resničen možakar, ki vam razloži moč drevesa.
In dokler tega nisem sama začutila in sprejela, sem se zasmejala, pa čeprav zelo verjamem v naravo (»MOČ DREVESA«).

Drevo objamete, se poglobite v svoje probleme in jih v mislih ali pa naglas zaupate drevesu, ki vas bo pritegnilo takoj, ko ga boste zagledali. Ne moreš verjeti, kako slabo energijo vsrka vase in vas napolni ter vam povrne NOVO ENERGIJO. Gozdni mož o naravi in njeni moči ve še veliko več. Na mojem delovnem mestu dobite vse informacije!

Vanja (578)

PUSTI ME ZA VRAGA PRI MIRU

BITI ALI NE BITI
TO NI VPRAŠANJE,
PUSTI ME ZA VRAGA PRI MIRU
NE SMETI MI UMA S SVOJO MENTALNO-SVINJARIJO
NE SMETI MI DUŠE S SVOJO ZABLOJENOSTJO.

NIČ VEČ NISEM SAMA,
SAMA S SABO.
VNETO DRGNEM TVOJE SMETI IZ SEBE
SMETI, KI ZRAŠLE SO PRI TEBI.
NE PUSTI JIH PRED MOJIMI VRATI,
ODNESI JIH STRAN KAMOR HRANIŠ
IN ZBIRAŠ SVOJE GRDE NAMENE.

VIDIŠ ME, TO SEM JAZ,
NE VEŠ KAJ VEM, NE VEŠ KAJ VIDIM.
OBISOJAJ SEBE, MENE PA ZA VRAGA PUSTI PRI MIRU.

Taytay

*

Kakšna jebena situacija. Za revne, ampak koga brigajo siromaki. Skor, da so odveč, ali pa da so si sami krivi. Ne, niso si sami krivi. Zakaj ne? Enostavno zato, ker nihče pri zdravi pameti noče bit siromak. Pa tudi neumen noče bit nihče, čeprav je pri nas zelo popularno, da se delamo norca drug iz drugega. Bogati iz revnih, neumni iz pametnih, močni iz šibkih, siti iz lačnih. Prihajajo temni časi, ko bodo žalostna dejstva lebdela v zraku, kot bolečina ranjenega in izdanega naroda. Kje je naš poнос? Skrivamo ga v globokih žepih, tisti, ki imajo raztrgane žepe, so malo manj ponosni, tisti, ki sploh nimamo žepov, pa živimo iz rok v usta. Na raznih srečanjih, seminarjih in otvoritvah se krešejo, iskrijo in glodajo ideje, v glavnem kako se malo dá in veliko dobi. Ne vem, jaz še kar naprej mislim, da se dobro vrne z dobrim in slabo s slabim.

Kavica

ANEKDOTE IZ PRODAJE

LUNA

Po rutinsko opravljenem veterinarskem pregledu sva se z udomačeno podgano Luno postavili na običajno prodajno mesto. Bilo je neznansko vroče, mimoidočih pa izredno malo. Po dobri uri sem nad prodajo skoraj obupala, ko mi izza majice vsa zaspana pokuka Luna. Mimoidočim je mali beli puhek takoj padel v oči. Okoli naju so se začeli zbirati radovedneži in občudovali njeno umirjenost in poslušnost. Priznati moram, da so se po večini ustavljali turisti, ki so zaradi neobičajne živalce in občutka dobrotelčnosti revijo tudi kupili, s tem pa pripomogli h kvalitetnejšemu načinu mojega življenja.

Špela B.

RECIKLAŽA

Prodajal sem v našem obmorskem mestecu, priložnostno pač, in sem iznašel novo metodo: *rent a časopis*. Popoldne sem se sprehodil po plaži in pobral puščene časopise ter jih ponovno prodal. Pametnim se obrestuje, zato: Naj živi pamet!

Polde

DOBRO SE POČUTIM KO ...

Ko sem prodajal na svojem običajnem delovnem mestu, pred viškim nakupovalnim središčem, je mimo prineslo gospo mojih (tj. srednjih) let, ki mi je v roke stisnila dva evra. Toliko mi donira (ne prvič in upam, tudi ne zadnjič) predvsem zato, da se v svoji koži dobro počuti. Tako je vsaj pojasnila. Ko osrečiš drugega, v to verjamem tudi sam, s tem osrečiš tudi sebe.

Milan Končina

JAZ - PRODAJALEC

Ime mi je Jasmin in že nekaj časa prodajam Kralje ulice, mislim, da še od takrat, ko je Slovenija imela še tolar, ki ga na mojo žalost in nesrečo mnogih ni več. Časopis sem začel prodajati iz gole potrebe po denarju, pred šestimi leti. Najprej sem ga potreboval za drogo, bil sem težek narkoman. Bil sem še mlad, in ko si mlad, misliš v glavnem le nase in na veselje. Vendar to ni moglo večno trajati in kar nekaj znancev je prehitro umrlo (naj počivajo v miru). Skratka, v glavi mi je naredilo klik in zdaj se lahko pohvalim, da sem že tri leta čist, malo bolj zrel in lažje stopim v nov dan, brez bremena in strahu pred krizo. Prodaja časopisa mi je v življenje vnesla neko rutino, podobno je, kot bi šel v službo. Vstanem dokaj zgodaj in se ustavim na kavi in rogljičku v društvu K. U. Potem pa grem s časopisi pod roko na svoje stalno mesto na tržnito. Večino dni je lepih in donosnih, kajti verjamem, da se ti – če si prijazen – to povrne, zato je moj moto, da se s kupci, pa tudi če nič ne kupijo in tudi če me pošljejo v *pisane marjetice*, ne prerekam, vsem zaželim lep dan in se poskušam ne obremenjevati. Če pogledam, kaj se je spremenilo v teh šestih letih, bi rekel, da seveda jaz in moje dožemanje ljudi, na splošno pa ugotavljam, da imajo vsi veliko manj denarja kot prej, veliko bolj hitijo in so precej bolj razdražljivi.

Jasmin

PROŠNJA

Sem Vanja, ki še zmeraj stojim na Trdinovem parkirišču v podhodu, kjer sta Kompas in knjigarna. Ker nas, prodajalce in prodajalke Kraljev na žalost še zmeraj *mečejo v isti koš*, vas prosim, da tega ne počnete, ker to lahko zabolj tudi nas. Vsak, ki prodaja Kralje ulice, dela zase. Saj se takoj vidi, kdo dela za hrano, najemnino, nekateri od nas pa tudi za svoje otroke. Odkar so plačilne avtomate prestavili v *notranje območje*, se moram zelo potruditi, da prodam dovolj. Ponavadi zaslužim komaj za hrano. Zato Vas tokrat jaz prosim, da se tu in tam ustavite v podhodu Kompasa in mi polepšate dan.

Vaša prodajalka Vanja (578)

Dogodki:

IZLET NA MORJE ZA DRUŽINE

Najprej so naju vprašali, ali bi šli na morje, ker gredo tudi ostale družine. »Ja, seveda,« sva rekla. Alya (najina hčerka) je bila čisto navdušena. In smo šli z avtobusom in kombijem. 17. 8. ob 8.00 smo se zbrali pred Kralji in se odpeljali v Izolo. Vzdušje je bilo lepo. Vozili smo se približno eno uro, vmes smo se tudi ustavili. Ko prideš do morja, najprej vidiš desno in levo samo morje pa ladje, jadrnice, zelo lepo. Morja smo bili vsi veseli. Tako da, Kralji ulice, to je bila zares dobra ideja za nas, družinice, ki si težko privoščimo kaj takšnega. Tudi rokavčki so bili na razpolago, če jih kdo ni imel, pa tudi armafleksi ... Imeli smo veliko za jesti, najprej naj omenim krofe Don don, sendviče, smokije, čips, sokove, potem pa so pripeljali še pice. Ko smo prispeli v Izolo, smo malce hodili do plaže, midve s hčerko sva se preoblekli, z nama je šla v vodo še ena punčka. Res, da je bila ta na začetku malce hladna, kasneje pa je bila čisto v redu. Otroci bi bili tako ali tako najraje ves čas v vodi, tako da smo dan maksimalno izkoristili. Sem pa tu in tam pogrešala Aleša (partnerja), ki ga ni bilo z nama. Bo pa drugo leto, moja lepota! Minilo je zelo hitro, točno se spomnim, da je bila, ko sem prvič pogledala na uro, ura 13.00, naslednjič pa že

foto: arhiv KU

pol 16.00. Vsi skupaj smo šli še enkrat v vodo, potem pa nas je prišla iskat ena izmed delavk, češ da je ura že 15 do 17.00 in bo treba počasi oditi. Tako smo res šli ven, pospravili za sabo in se odpravili proti Ljubljani. Razdelili so nam še pice, ki so ostale od prej. Hvala za zelo lep dan, ne bova ga pozabili!

Tanč

K-K-KATANEC – KAPO DOL!

Zadnje čase je bilo na račun nogometnega selektorja Srečka Katanca usmerjenih veliko ostrih puščic, še posebej s strani navijačev, dolžni pa mu niso ostali niti novinarji niti poznavalci slovenskega nogometa. Vendar si Katanec (kot tudi ves strokovni štab in nogometni kader) za tokratno predstavo zasluži ogromno pohvalo! Slovenija je pred domačimi navijači popolnoma nadigrala reprezentanco Litve in ohranila, pa čeprav minimalne, možnosti za nastop na mundialu 2018.

Če smo bili v zadnjem času navajeni anemične in brezidejne Slovenije, so fantje na tokratni tekmi pokazali čisto drug obraz. Katanec je presenetil z nekoliko premešano začetno enajsterico (naredil je pet menjav) in sistemom igre kot proti Slovaški ter očitno zadel v polno. Namesto Matavža je priložnost od prve minute dobil ljubljene ljubljanskega občinstva Andraž Šporar in si s hrabro igro zagotovo prislužil pozitivno oceno, svoj debi za reprezentanco je dočakal tudi Jan Repaš. Rajko Rotman je tokrat na zelenici prebil vseh 90 minut, prav tako tudi Benjamin Verbič, Valter Birsa pa je v igro vstopil šele v sredini 2. polčasa in ob koncu rednega dela pokazal vse svoje znanje ter z lepim in natančnim strelom od daleč dokazal, zakaj je še vedno cenjen v Italiji. Slovenci so bili podjetnejši skozi celoten prvi polčas in večinski del drugega ter imeli več nevarnih strellov proti голу gostov, ki so se za strel odločili le redkokdaj. Še takrat je bil, kot

velikokrat do sedaj, na pravem mestu Jan Oblak.

Seveda pa je treba izpostaviti tudi dvakratnega strelca Josipa Iličiča (oba gola je dosegel z 11 metrov), ki je bil tokrat zelo razigran in nosilec igre Slovenije. Končni rezultat je bil 4 : 0 za domače, v akciji v 83. minuti tekme je namreč svoj drugi gol za izbrano vrsto prispeval tudi Benjamin Verbič. Po dolgem času je na sicer dokaj praznih Stožicah, ki so bile le tretjinsko zapolnjene, vladalo pozitivno navijaško ozračje. Vidno je, da je javnost željna tako dobrih rezultatov kot tudi iger slovenske izbrane vrste, na njej pa je, da na vsaki tekmi pokaže ves svoj maksimum in diha kot eno, kot so to storili sedaj.

Možnosti za nastop na svetovnem prvenstvu so se po porazu na Slovaškem zopet nekoliko povečale, vendar četo izbrancev Srečka Katanca do Rusije čakata še dve težko premostljivi oviri z britanskega polotoka (Anglija in Škotska) in nato morebitne dodatne kvalifikacije. Pa vendar, upanje umira zadnje. Zakaj se tudi Sloveniji po letih neuspehov in razočaranj ne bi tokrat nasmehnili kanček sreče in bi postali udeleženci svetovnega prvenstva? Kralji se Nogometni zvezi Slovenije lepo zahvaljujemo za radodarnost, reprezentanci pa za izjemno tekmo. Obenem jim želimo veliko sreče na prihajajočih tekmah!

S. P.

foto: S. P.

»Delat pejt!«:

ZAPOSLENA PRODAJALCA ULIČNEGA ČASOPISA KRALJI ULICE

Med našimi rednimi prodajalci cestnega časopisa Kralji ulice v zadnjih mesecih najdete tudi dva redno zaposlena prodajalca. Prepoznate ju po posebnih, rumeno obarvanih izkaznicah. S številko 683 vam na ljubljanskih ulicah in pred večjimi trgovinami časopis ponuja Jozsef Kadar, v okolici Ljubljane pa s številko 512 Robert Mašić. Oba sta redno zaposlena za polovični delovni čas za obdobje enega leta. Na društvu nam to predstavlja novost in obenem večjo pridobitev. Najbolj ranljivi in iz trga izključeni skupini ljudi dajemo možnost za pridobivanje delovnih izkušenj. Upamo, da jim bo to odskočna deska za lažjo vključitev v trg dela.

015
KRALJI
ULICE

Projekt je delno financiran s strani nemške organizacije BISS, deloma pa smo odvisni od donatorjev. Pri tem se obračamo na vas bralce, da nam tudi vi pomagate podpreti projekt, saj si želimo, da bi se nadaljeval. V največji meri tako, da kupite časopis direktno od prodajalcev časopisa. Za popolno izvedbo projekta pa se na vas obračamo tudi s prošnjo za donatorstvo. Vsakršen znesek, na društveni račun s pripisom »zaposlitev prodajalca« je dobrodošel.

Ines Jaušovec

Feste Arbeitsplätze für Straßenzeitungsverkäufer – Ein bisschen was geht immer!

BISS-Kooperation mit Straßenzeitung „Kralji ulice“ in Slowenien und „Lice v Lice“ in Mazedonien.

Summary in english for our friends in Skopje and in Ljubljana
The Munich streetpaper "BISS" proudly presents a cooperation with the streetpapers „Lice v Lice“ in Macedonia and „Kralji ulice“ in Slovenia. Until now BISS is the only streetpaper, which employs most of the vendors. With the support of BISS Lice v Lice and Kralji ulice started a project to test employment amongst their vendors. This should bring poor and homeless people back into society and offer them not only an income, but also the opportunity of contact and communication.
KARIN LOHR

BISS OKTOBER 2017 23

Članek izrezan iz oktobrske številke nemškega uličnega časopisa BISS.

**PRI NAS SO DOKTORJI IN MAGISTRI ZNANOSTI BOLJ (DR)ERARIJ IN (MAG)IONIČARJI,
KER NIMAJO NOBENEGA PRAVEGA ZNANJA.**

R.

IZBEREM ŽIVLJENJE

016
KRALJI
ULICE

Težko je. Pritisk v prsnem košu mi ne dopušča globokega vdihla, ki bi mi dal upanje za naslednji vdih. Duši me in izčrpava, stiska pa še naprej raste. Ne zmorem več stvari, ki me veselijo. Minljivost volje me straši, še bolj pa mi zamaje tla pod nogami spoznanje, da jutri ni zagotovljen, jaz pa zamujam današnji dan. Preplavljata me brezmejna žalost in anksioznost, pridružuje pa se jima nevzdržen občutek praznine in nemoči. Fantaziram o stopnji stiske, ki bo presegla moje moči za preživetje. Strah me je, ker konstantno pričakujem slabe razplete. Ker pričakujem slabosti, sem večino časa v stiski. Utapljam se v zakrčenem čakanju, da se bodo moji temni scenariji uresničili. Tudi če se v tem času zgodijo lepe stvari, se mi ob prvi slabi potrdi strah, ki zaradi moje naravnosti ne ostaja zgolj fiktiven. Sama si ustvarjam še več stiske, strah pa me hromi. Postavljam si vprašanje, koliko sploh še zmorem, ob tem pa pozabljam, da je meja preživetja vedno dlje. Vsakič me razveselijo ozavešeni dragoceni mali koraki do zmag, na poti do vsakodnevne izbire življenja. Z bojem zase je vedno več prostora za življenje.

Težko je verjeti, da bo kdaj bolje, in nepredstavljivo mi je, da to lahko preživlja še kdo drug. Vedno verjamem, zaupam in vidim možne rešitve, kadar je v stiski nekdo drug. Takrat načinov in poti do življenja ne more zmanjkati. Vedno je na voljo še nekaj, česar še nismo poizkusili. V raziskavi mojega diplomskega dela je ena izmed sogovornic povedala tako: »Včasih rečem, da je za samomor vedno čas, prej pa je nujno poizkusiti še kaj drugega.« Upanje. Poleg njenega sporočila se me je dotaknil tudi začetek stavka »včasih rečem«. Sami lahko vse vemo in razumemo, toda ko nas preplavijo čustva žalosti, strahu, nemoči, praznine in izgube volje, te védnosti niso več oprijemljive. Ravno zato je pomembno, da jih slišimo od nekoga drugega. Včasih je to zagotovilo, da ta vednost še vedno drži, vedno pa se s tem vzpostavi še stik s človekom. Spregovorimo in odzovimo se. Ne glejmo stran in ne ostajamo sami. Upanju se pridruži zaupanje. Stvari (lahko) grejo na bolje. Kadar nismo sami, strahovi niso več tako veliki in nepremagljivi. Da bomo lahko pomagali drugim, pa moramo najprej poskrbeti zase in si dovoliti sprejeti podporo.

Ljudje smo preveč časa tiho in osamljeni. Znamo se veseliti skupaj, nekako pa se bojimo skupaj jokati, skupaj biti v tišini in čutiti. Veliko je, če smo drug drugemu na voljo, če smo tukaj drug za drugega, dodatno vrednost pa prinaša trenutek v sedanjosti, ko se naučimo biti drug z drugim in sami s seboj. Zase in za vse ljudi si želim, da si dovolimo stopiti v neznano, tvegamo za dobre izide in da odpremo svoje srce za cel spekter doživljanja. Biti odprt_a za vse svoje občutke in sprejemati tudi tiste manj prijetne, pomeni ustvariti prostor za doživljanje radosti. Zaživimo celostno, spustimo izgovore in borimo se zase. Bodimo dobri s seboj in drug z drugim. Izberimo sebe in izberimo življenje.

Lepo je. Življenje ni nikoli samo težko. Vedno je gor, dol, levo in desno, črno, belo, sivo in pisano. Na mnoge stvari nimam vpliva, vsaj ne neposrednega in takojšnjega, vedno pa se lahko odločam o tem, kako se bom na situacijo odzvala in kako bom nekaj doživljala. Vsak odziv je odločitev in vsaka odločitev je nova ali izgubljena priložnost za spremembo. O čemer razmišljam, tisto krepim. Nov dan lahko pomeni ponovne ure trpljenja, ki ga s ponavljajočim se načinom mišljenja ohranjam in si ustvarjam občutek brezizhodnosti. Nasprotno, nov dan pomeni še eno zmago preživelega včerajšnjega dne, ki prinaša

Leah Artist Mihalic

vir in priložnost za prihajajočo spremembo – morda že danes. Seveda tudi skrajnost zanikanja »vse je super« ni realna in ne prinaša koristi, zato mu resnično zadovoljstvo ne more slediti. Ključno je poiskati ravnotežje med lastno realnostjo in pozitivno naravnostjo. Situacijo (in sebe) je smiselno sprejeti (brez sodb) in se z njo konstruktivno spoprijeti: to se mi dogaja, težko je, ampak zmorem. Kaj lahko storim zase, da se bom počutila svobodno, mirno in ljubljeno? Ljubezen do sebe me vsakič osvobodi.

Vedno me zanima, kakšne spremembe bodo prinesli drugačni odzivi od vzorčnih in ustaljenih, ki stisko zgolj ohranjajo in nas zadržujejo v njej. Veselim se novih vednosti, izkušenj in doživetij, ki jih prinašajo življenjski izzivi in interakcije z ljudmi. Radovedna sem, na kakšne načine se še lahko spoprijemam z življenjem in kako (pre)živijo drugi ljudje ter na kakšne načine razpolagajo s svojimi mislimi, ki jim prinašajo zadovoljstvo. Sprašujem se, kako lahko svoje izkušnje stisk in ravnanja z njimi uporabim za podporo drugim, s tem pa spoznam uporabnost svojih izkušenj tudi zase, kot lastne strategije preživetja.

Moj eksistencialni strah odraža vero v minljivost. Če torej nič ne traja večno, lahko zaupam, da bo stiska minila. Vsak preživeti dan potrjuje, da stiska ni vedno enako intenzivna in prisotna na enak način, z njeno prisotnostjo pa je prav tako mogoče živeti, zato se učim tudi tega. Stiska ne pomeni konca, prinaša priložnost. Ni odraz šibkosti, je zgolj opozorilo, da smo pozabili skrbeti zase. Zgodi se (lahko) vsakomur.

Stiska me uči skrbeti zase in me osebnostno bogati vsakič, ko razvijem nov pogled, način ravnanja ali drugačno vednost o sebi in svetu. Radovednost, kaj mi bo prineslo življenje, če ne obupam, me žene naprej. Navdušuje me, koliko zmorem. V svetu brezmejnih možnosti, kako naj se ne veselim vsakega dne svojega življenja?

Teja Bakše

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

NE MI LAGAT!

biba.koper@gmail.com

Branje članka »Konoplja in smrt v Sloveniji« me je dobesedno razkurilo. Dr. Kreka poznam dolga leta. Sodelovali smo že v času, ko sem bila koordinatorica in kasneje tudi vodja prve Stanovanjske skupnosti za brezdomne odvisnike od prepovedanih drog in/ali alkohola. Vedno je podprl projekte in ideje, ki so zrasli na mojem norem zelniku. Nemalokrat sva imela debate in vedno je imel posluš za brezdomne. Nekako v času, ko pa je postal predsednik enega društev, čigar članica sem, se je nekaj spremenilo. Njegova strokovnost je postala pogojena. Ravno pogojena pomoč pa je tista, ki jo osebno sovražim. Pomagati nekemu pod nekimi pogoji in dajati občutek najbolj občutljivim skupinam, ki so že tako marginalizirane, da niso dovolj dobre niti za pomoč, je zame nesprejemljivo. Je že prav, da obstajajo pravila, tudi v Stanovanjski skupnosti in kasneje v Dnevnem centru za brezdomne in socialno ogrožene so obstajala. Ni se toleriralo nasilja, seksizma (v obe smeri), ni se dovolilo preprodaje prepovedanih substanc v prostorih ... ampak same pomoči nismo nikdar pogojevali. To sem zahtevala in dosegla s pravili delovanja. Ni važno, ali je človek pijan/zadet in je potreboval hrano, spanje, umivanje, pomoč pri birokratskih zadevah ... Človek je in potrebuje neko asistenco, da lažje preživi dan – to je bilo vodilo. Ko je Krek pričel z odprto »kampanjo«, da bi bilo treba naše uporabnike usmerjati z droge na zdravljenje z metadonom, sva dospela do prvega nesporazuma. Seveda smo vsakemu uporabniku predstavili vse možnosti, ki jih ima – od odhoda v komuno, DTO, na »zdravljenje« s terapijo metadona do možnosti, da se odvadi droge »na suho« ... nismo pa nikdar verjeli in predstavljali metadonskega programa kot nekaj, kar je najbolj koristno in edino pravilno. Nekatere vmes smo imeli predavanje na sedežu IJZ na temo alkoholizma. Seveda sem bila ponovno glasna in tečna. Nikakor namreč ne morem dojeti, kako je možno, da se dela taka neosnovana in popolnoma fabricirana antikampanja proti uporabi kanabisa, medtem ko se alkohol mirno prodaja vseh povsod in ki po mojem mnenju naredi toliko škode kot malokatera opojna substanca. Alkohol je folklor. Sprejemamo ga v svoje življenje kot nekaj najbolj običajnega. Če otrok ne mara cvetače, je eno, skoraj zagotovo pa se bo v večini slovenskih domov ponudilo penico s pivičke, ker je Janezek tako zelo simpatičen, ko naredi grimaso zaradi grenkega okusa. Alkohol nima niti oznake na svojih steklenicah, kot jo morajo imeti na primer cigareti/tobak. Slike propadlih jeter, pretepenih žena/možev/otrok, slike prometnih nesreč, povzročenih zaradi pijanosti ... kje je vse to? Bi pokvarilo izgled steklenic in butelj? Tough!

Skratka toliko je neurejenega v zakonih, da je, ko pride na vrsto razprava o marihuani, sprenevedanje o vseh dobrih stvareh, ki izhajajo iz te rastline, zame preprosto smešno. Pa krilatica, s katero je začel operirati, »trava vodi v odvisnost od trdih drog«, mi vedno znova dvigne živec. Še ena laž in izmišljotina, ki ne temelji na ničemer. In razumem lahko, ko mi to reče 75-letna sosedka, ampak ko to slišim iz ust strokovno podkovanega osebe, v trenutku spoznam, da je žal podlegel lobijem.

Koristnost konoplje kot rastline je jasna vsakemu, ki ima pet minut in tipkovnico. Je ena redkih rastlin, ki se jo da izkoristiti v celoti in za celo število dobrin. Zdravi, lahko jo uporabljamo v prehrani, dobro se je izkazala pri bio kmetovalcih, kot branik pri raznih škodljivcih in špricanju z raznimi insekticidi in ostalimi škodljivimi kemikalijami (tu igra Monsanto ključno vlogo). Je zelo koristna in smiselna alternativa za izdelavo papirja, kartona in podobnih izdelkov, saj mislim, da smo šli že waaaaay predaleč s sekanjem dreves. Prav tako je super surovina

za izdelavo blaga in posledično oblačil. Doktor Masaru Emoto je prav pred kratkim svetoval masovno posaditev konoplje v okolici Fukušime, saj ima le-ta enormen potencial purifikacije kontaminiranega območja zaradi radiacije.

Ljudje bi samo morali dojeti, da je državni aparat zadnji, ki mu gre zaupati, in ni naivno misliti, da resnično deluje v naše dobro. V ozadju je interes denarja, in ta je v primerjavi z nami na najvišji možni poziciji. Razni lobiji in megakorporacije držijo ves svet v pesti. Samo in zgolj njim politika »odgovarja« ... Politične kampanje in vodstveni položaji ter osebno bogastvo so pač povezni s pokornostjo le-tem. Podobno kot se dogaja konoplji, se godi mesu. Mesnopredelovalni lobi je tako močan, da nam dejansko prodaja bučke. Jesti meso zaradi vitamina B12 je podoben nesmisel kot piti Coca-Colo zaradi kalija. Prav tako je jasno, da uživanje mesnih beljakovin nikakor ni povezano z bolj zdravim življenjem. Kaj več – vedno več je dokazov nasprotnega. Okoljevarnostniki že leta opozarjajo, da sta ravno pridelava mesa in živinoreja krivi za večinski delež polucije, enormne porabe vode, razne bolezni, ki so se masovno pojavile v zadnjih desetletjih. Ampak tako, kot me ne zanima, kaj kdo počne v spalnici, s čim vse se omamlja, me ne zanima niti, kaj meče v svoj želodec. Bistvo neke svobode vidim ravno v tem. Vsak naj počne, kar mu je volja, dokler s tem ne škoduje nekemu drugemu. Tu bi sicer lahko podala še komentar, da vsejedci škodujejo drugim (tako živalim kot okolju), ampak to je že druga tema. Prav tako je pomembno ločiti pridelavo industrijske konoplje in, po domače rečeno, trave. V obeh primerih velja, da je prepoved samo še en način, da se vrtijo zasluzki tam, kjer so najmanj potrebni, medtem ko ljudje z dobrimi, inovativnimi idejami nimajo možnosti koristiti vseh dobrih aspektov rastline v obeh variantah. Ali res mislite, da je sajenje makovih polj prepovedano, ker državo skrbi vaše zdravje? Ne. Samo monopola si želijo. Kot si ga tudi v drugih primerih. Že sama *war on drugs* (vojna proti drogam) je produkt in ideja enega ameriškega predsednika, ki se je želel v osnovnem načrtu rešiti raznih nebelskih uporniških skupin, napolniti zaporniške kapacitete, ki so v ZDA privatizirane, in podati masam lažno mišljenje, s tem pa tiho odobravanje njihovega početja. Vedno več upokojenih agentov FBI-ja javno želi spregovoriti o tem temočnem in skrajno zgrešenem pristopu. Enako se godi tudi drugim opojnim substancam. Ena najbolj neumnih je odnos do LSD-ja, ki je dokazano neškodljiv, nezasvojljiv in ima ob pravilnem doziranju velikanske zdravilne vplive pri reševanju bolezni psihološkega izvora. Medtem pa se ljudje lahko svobodno drogirajo z raznimi pomirjevali, psihotropiki in t. i. painkillerji ... skratka drogami, ki si jih lahko legalno pridobijo. Še več, z žegnom zdravnika. Zato imajo v ZDA epidemijo, ki uhaja iz rok – vedno več smrtnih primerov in kriminala zaradi denimo uporabe najbolj popularnih tabletk, kot je oksikodon. Skratka, dvignite pogled, raziščite, preiskujte, informirajte se – konoplja zdravi in niti slučajno ni škodljiva ali neka mehka droga, ki vodi v omamo s tistimi hujšimi. Strokovnjaki pa – sram vas je lahko, če ljudem onemogočate, da bi se lahko zdravili z nečim, kar nam je dala mati narava in nam vsem pripada. Vse šolanje, vloženo v izobrazbo, ste poteptali in se pridružili sužnjem ene ali več valut. Le kaj bi na vse porekel McCain. 30 let je zagovarjal enako, sedaj ko ima raka na možganih, pa je njegova najboljša možnost, da bi ozdravel, ravno rastlina, ki ji je ves čas metal polena pod noge. To je menda neka karma.

Vaša Biba

Opodpiram - JURIJ HUDOLIN

018
KRALJI
ULICE

Kdo si, kaj te v življenju najbolj poganja?

Sem Jurij Hudolin, pisatelj, pesnik, prevajalec in urednik, rojen leta 1973 v Ljubljani. Poganjajo me delo, prijateljstvo, strpnost in volja do življenja, tudi spoznavanje novega, ne samo na potovanjih in ne samo drugih ljudi; spoznavati samega sebe in poskusiti v ustvarjanju vedno kaj novega, drugačnega.

Prva(e) asociacija(e), ki se ti zbudi(jo) ob besedi brezdomstvo, brezdomen.

Če se izrazim literarno, smo brezdomci vsi, smo gostje na planetu Zemlja. V sociološkem in stvarnem oziru pa je življenje brez strehe nad glavo, brez službe in ahasversko potikanje po svetu brez cilja zelo težak način bivanja. Brezdomcev je veliko in problem pereč, če to viziramo s človekoljubnega aspekta, ki ga je žal vedno manj na tem svetu. Mislim, da človeku najprej in predvsem pomagata delo in ljubezen do njega. In seveda volja do življenja, ljubezen do sočloveka.

Kakšen je tvoj intimni odnos do brezdomstva? Kdaj si prvič srečal nekoga, ki ni imel »doma«, ali pa vsaj pomislil na to, kdo so pravzaprav brezdomni ljudje?

Čeprav sem vedno imel streho nad glavo, sem se tudi sam veliko potikal po svetu, predvsem po tujini. Bližnjih prijateljev brezdomcev nimam, vendar jih srečujem vsak dan, ko sem v mestu ali drugod po svetu. Brezdomci so pri nas etiketirani kot narkomani in alkoholiki, ljudje imajo večinoma odpor do njih. Izkušnje v življenju mi govorijo, da ni vedno tako in da so ljudje na cesti nemalo kratov tudi po krivici in spletu nesrečnih življenjskih okoliščin.

Kakšen se ti zdi odnos do brezdomnih v slovenski družbi in družbi na splošno?

Odnos družbe je ambivalenten, družba ima posluh in ne, vendar je tako z vsako stvarjo, kompleksno in zapleteno, kakor je tudi življenje samo. Mislim, da sta potrebna kompromis in volja z obeh strani, s strani družbe in brezdomcev. Družba bi lahko povečala število zbirnih

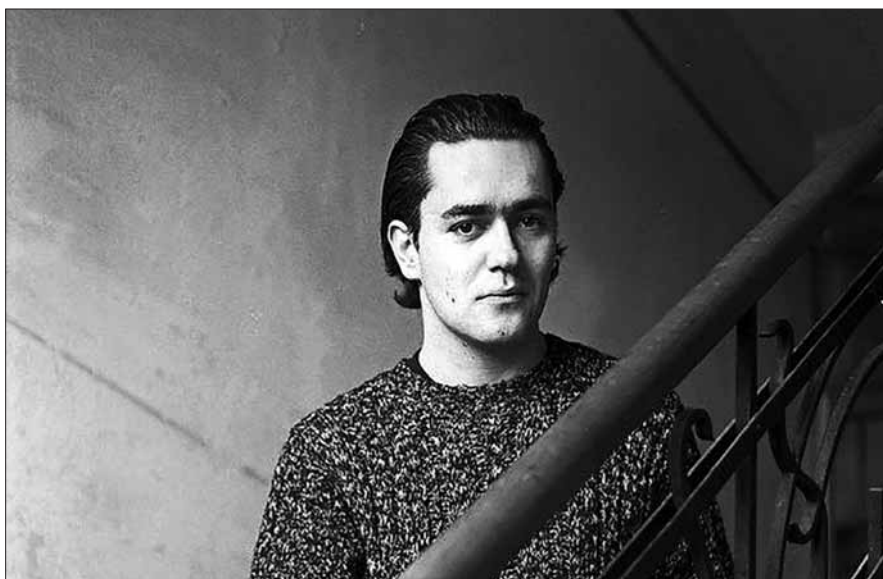

foto: Jože Suhadolnik

centrov in toplih obrokov, brezdomci pa bi morali pokazati voljo do dela. Dela, kakršnega koli, ne nujno klasičnega uslužbenišтва.

Imaš kakšnega stalnega prodajalca, prodajalko (če seveda kupuješ časopis)?

Tega nimam, nisem reden kupec, vendar kadar sem v Sloveniji in naletim na časopis, ga redno in vedno preberem, saj je kvaliteten in za razliko od večine drugih časopisov eksistira v stvarnem temelju, ne podpihuje in tračari, govori dejstva, in tako bi moralo biti današnje novinarstvo, saj je *modus vivendi* približati se resnici in samokritiki, ne pa živeti v oblakih, kar propagira večina današnjih časopisov in publikacij, ki hočejo in propagirajo snobizem in prenejanje. Mimikrizirajo.

Ga prebereš (če ga kupiš)?

Kot sem že rekel: vedno, kadar dobim Kralje ulice v roke, jih z veseljem preberem, še več, prej kot druge časopise.

Kaj meniš o samem projektu Kralji ulice?

Projekt Kralji ulice je za zgled in primer širjenja altruizma v družbi. Če bi bilo več avtorjev takih projektov, bi človečnost v družbi cvetela.

Kakšen je tvoj komentar na situacijo tukaj in zdaj?

Komentar ni najboljši, vendar sem tip

človeka, ki ima življenje rad in je optimist. Družba je prepletena in kontaminirana s pohlepom, cinizmom in barbarstvom, neumnosti ne bi izpostavljala, ta nas tepe že vso zgodovino.

Kako se spopadaš s tovrstno realnostjo (ventili)?

Največ in najbolj mi pomaga delo. Sem človek, ki veliko časa preživi sam, zato imam veliko trenutkov za razmišljanje, analize, samokritiko, opazovanje itn. Meni pravzaprav nobeden nič noče, naučil sem se, da imam vajeti življenja v svojih rokah, sam si krojim usodo.

Bi izpostavil kaj takega, kar smo nehote izpustili?

Vsem obupanim bi sporočil, da se z voljo in motivom lahko prebredejo vse težave, motiva najti ni težko. Za vsakega človeka se najde nekaj na tem svetu, nekaj, kar ga bo dvignilo in osrečilo. To alkohol in droga nista, pretiravanje s tem, kakor tudi transgresija v vsaki stvari, je poguba. Delo. Delo osvobaja in krepi, to so vedeli že v pradedovini.

Moto?

Več daš, več dobiš ali pusti se ljubiti in spoštovati ali humor je pol jedrca v življenjskem miraklu.

Intervju pripravila MG

ZA KAJ GRE PRI ČLOVEKOVIH PRAVICAH?

(RAZMIŠLJANJE V NADALJEVANJIH, 1. DEL)

Sodobni tabu človekovih pravic

Vedno so me privlačile teme, za katere sem slutil, da so v današnji »razumski«, »svobodni« in »demokratični« družbi nekakšen tabu. Teme, o katerih se molči, če pa kdo vendarle podreza vanje, se sogovorniki zaničljivo namrdnejo ali pa se obnašajo, kot da o tem že vse pomembno vedo. Malokdo pa se v takšne teme zares poglubi ali to vsaj poskuša. Če vzamemo, da smo na razumu utemeljena družba, kjer pametni dokazi nekaj štejejo in kjer vlada znano razsvetljensko geslo »Drzni si misliti!« (v latinščini: Sapere aude!), se enostavno moramo vprašati, zakaj ljudje o nekaterih temah tako malo in neradi govorijo. Kakšne dejanske ali namišljene nevarnosti prežijo na »svobodomiselne«, kakšne neprijetne občutke jim zbuja že samo premišljevanje o tem, kaj šele pogovor? Ena izmed tabu tem so tudi človekove pravice, še posebej, če so povezane s pomembnim področjem človekovega dela (zaposlitve, službe). Morda je prav strah, da posameznik službe ne dobi ali da jo izgubi, če bi bil »preglasen« glede pravic (na splošno ali v lastnem konkretnem primeru), kriv za to. Če je ogrožena žival, se bori ali beži, mi ljudje pa se najraje »potuhnemo«, misleč, da se bo problem rešil kar sam.

Človeško bitje je brezpogojna vrednota

V ozadju človekovih pravic (in v uvodnikih mednarodnih dokumentov o človekovih pravicah) je praviloma prepričanje v človekovo vrednost samo na sebi, ki je neodvisna od vseh pogojev, v smislu: »Dostojanstvo človeške osebe ti priznamo, če si takšen in takšen, če dosežeš to in to, če boš naredil tako in tako ...«

Sam ločim tri vidike spoštovanja posameznika: na prvem mestu je brezpogojno spoštovanje, torej spoštovanje vsakogar preprosto zato, ker je človek, ker mi je soroden, ker je delček človeštva. Gre za nek minimum spoštovanja, ki pa je najpomembnejši. Prav s tega mesta (jemanje dostojanstva posameznikom in manjšinam) se običajno začne valiti »snežena kepa« kršenja človekovih pravic, ki postaja v neki skupnosti vse večja in vse težje obvladljiva. Družba povsem brez tabujev ne more obstajati in normalno delovati.

Na drugo mesto postavljam posebno spoštovanje, ki ga čutim do nekaterih posameznikov, ker izkazujejo osebne kvalitete, zlasti moralne. Tega posebnega spoštovanja ne priznavam vsakomur: človek si ga lahko pridobi, lahko pa ga tudi izgubi. Seveda se o nekom lahko motimo, na primer, če se njegova javna podoba ne ujema s tem, kakšen je ta človek zasebno (nam pa je na primer znan samo preko medijev). Vedno pa se »motimo«, če komur koli odrekamo minimum spoštovanja, neodvisen od slehernih pogojev.

In na tretjem mestu (praviloma) občutim neko posebno (bolj na razumu utemeljeno) spoštovanje do ljudi, ki so postavljeni v določene zahtevne vloge, zaradi katerih nosijo posebno odgovornost do soljudi: različni voditelji, starši, stari starši, skrbniki, osebe v zdravstvu, vzgojitelji ... Ti svoje naloge včasih opravljajo bolje, včasih slabše, kar je odvisno od številnih

dejavnikov, kadar pa so zelo pokvarjeni, tovrstno spoštovanje povsem in za vedno izgubijo.

Vera, filozofija in praktične posledice

Posamezniki, ki so v različnih zgodovinskih obdobjih razmišljali in pisali o človekovih pravicah, so jih utemeljevali na podlagi verskih in filozofskih nauk, na tem mestu pa bom navedel enega od preprostejših zdravorazumskih argumentov, ki govori o vrednoti strpnosti: »Razlogi za strpnost tičijo v očitnih škodljivih posledicah nestrpnosti.« Avtor je Bernard Williams (1929–2003), vplivni britanski moralni filozof, ki ni bil posebno naklonjen sistematičnim moralnim teorijam, ker da je narava našega etičnega življenja preveč kaotična. Gre torej za učenje na preteklih izkušnjah (dobrih in slabih), s pomočjo zgodovine. Ni naključje, da so pomembni mednarodni dokumenti glede človekovih pravic in svoboščin nastali prav med drugo svetovno vojno in kmalu po njej ...

Zadrega: mednarodno pravo in pravo človekovih pravic

Pravo človekovih pravic in temeljnih svoboščin je del mednarodnega prava. Tukaj pa je tudi nekaj problemov: eno od temeljnih načel mednarodnega prava je namreč »načelo suverenosti držav«, zato je vmešavanje v »notranje zadeve« držav omejeno. Seveda obstajajo določeni ukrepi in posledice, kadar neka država (včasih celo množično in načrtno) krati pravice iz mednarodnih dokumentov, ki jih je predhodno priznala. Takšna država lahko izgubi v mednarodni skupnosti velik del svojega ugleda, včasih ji celo odvzamejo članstvo ali funkcije v določenih meddržavnih zvezah, lahko pa je tudi prisiljena plačati globe. Kljub temu ima vsaka država neko stopnjo suverenosti (tako teoretično kot praktično) in mednarodna skupnost se odločneje odzove šele, kadar posledice kršitev človekovih pravic prizadenejo ali resno ogrozijo druge države (nevarnost širitve oboroženih spopadov ali vojne, problematika beguncev idr.). Vsekakor je stanje na področju pravic v neki državi odvisno tudi od zavesti tamkajšnjih državljanov, njihovih iniciativ, gibanj, organizacij, tudi od politične opozicije. Včasih je tveganje v boju za pravice veliko, posamezniki in skupine so lahko v tem boju zelo uspešni, lahko pa jim režim njihove pravice močno oklesti, včasih izgubijo prav vse, vključno z lastnimi življenji.

Še glede razlike med »pravicami« in »svoboščinami«: pravice praviloma razumemo v smislu »pravice do nečesa«, svoboščine pa v smislu »nevmešavanja v nekaj«. Pri pravicah mora (v prvi vrsti) država nekaj aktivno storiti, pri svoboščinah pa se mora nečesa vzdržati. Primeri: pravica do zasebne lastnine, pravica do pritožbe; svoboda gibanja, svoboda izražanja.

Se nadaljuje.

Jurij Kunaver

foto: osební arhiv

Gostujoči kolumnist:

Roman Kuhar

O OTROŠTVU IN CIGARETAH

020
KRALJI
ULICE

V osnovni šoli smo za domače branje morali prebrati knjigo *Gnezdo sršenov* Iva Zormana. Zgodbe se ne spomnim več, a knjiga mi je ostala v spominu, ker sem zaradi nje skorajda pokadil svojo prvo cigareto. Fantje iz knjige so namreč izdelovali domače cigarete iz posušenih olupkov čebule, ki so jih zvili v star časopisni papir ter s slino zlepili skupaj. Očitno so se mi zdeli tako frajerski, da sem to poskusil tudi sam. Posušene olupke čebule sem zdrobil na drobno, namesto časopisnega papirja pa vzel kar običajnega pisarniškega, ki ga je mama hranila doma ob tipkalnem stroju. Ker slina ni bila dovolj močna, da bi skupaj držala papir, sem iz šolske pušnice potegnil lepilo Oho in ga v izdatni količini pokapal na papir, malo pa še po čebuli, da bi bilo vse skupaj kompaktno in trdno. Čisto na koncu sem iz pene izrezal še filter, da je vse skupaj res izgledalo tako kot prave cigarete. Z izdelkom sem bil zadovoljen: resda je vse skupaj izgledalo bolj kot cigara in ne kot znamenite cigarete 57, a to me ni motilo. Cigareto sem si dal v usta in močno potegnil. K sreči še ni bila prižgana. V sebi sem namreč potegnil hlape lepila, ki so me skoraj zadušili. In, kakopak, malo se mi je vrtelo v glavi. Po hitrem postopku sem vse vrgel stran in nikoli več mi ni prišlo na misel, da bi si delal cigarete. Pravzaprav mi nikoli več ni prišlo na misel, da bi sploh kadil.

A to ni bilo moje prvo srečanje s cigaretami. Ko sem bil v tretjem razredu osnovne šole, smo skupaj s sosedovima fantoma sklenili, da bomo tudi mi kadili, tako kot kadijo odrasli. Pot do cigaret je bila lahka, saj je sosed pogosto kupoval cigarete za svojega očeta. Doma smo pokradli nekaj dinarjev in sosedu poslali v trgovino. Prodajalka mu je mirne vesti prodala cigarete – danes, kakopak, ne bi meli šans – in že smo dirjali proti najbližjemu gozdu, kjer naj bi, devetletni mulci, pokadili svoje prve cigarete. Spomnim se, da smo si ovitek cigaret 57 natančno ogledali in da je bila na robu zapisana kitica iz Prešernovega *Povodnega moža*. Prebrali smo jo, a nič kaj dosti razumeli. Slednjič smo le posegli po cigaretah in jih, drževč v rokah, prižgali. A takoj ko smo jih nesli v usta, so ugasnile. To smo še nekajkrat ponovili, a nič ... cigareta je vedno ugasnila, še preden smo

foto: Aleksander Petric

jo dali v usta. Ker nikakor nismo ugotovili, kako prižgati cigareto, smo sklenili, da bomo nekaj časa opazovali starejše, kako jih oni prižgejo, potem pa se bomo ponovno vrnili na »kraj zločina« in končno, kot nam gre, v miru pokadili svojo prvo cigareto. Zavitek smo zakopali v zemljo, skupaj z vžigalicami, in se odpravili proti domu. Napako, ki smo jo delali, smo razvozlati že naslednji dan. Cigaret se vendarle ne prižiga v roki, pač pa v ustih. In zraven je treba močno potegniti! Takoj smo tekli v gozd, in čeprav so cigarete v zemlji postale vlažne, vžigalice pa skoraj neuporabne, smo nekako le uspeli prižgati prvo cigareto ... in potegniti. Že naslednji trenutek se je iz nas kadilo kot iz dimnikov in vse je sililo na kašelj. Morda pa cigarete vendarle niso za nas ... Tako hitro, kot smo jih prižgali, smo jih tudi odvrgli in se razočarani vračali proti domu. Doma smo, kakopak, popili kozarec mleka, saj je tako naredil tudi tisti fant iz *Sreče na vrvi*, da ga mama ne bi zavohala, ker je kadil. Popularna kultura je bila naša prva učiteljica ...

Otroštvo smo preživel in nihče se ni posebej brigal za nas. Enkrat na teden so nas umili v banji – še zdaj se spomnim tiste umazane rjave vode, ki je ostala za nami –, jedli smo, kar je bilo pač na mizi, s kolesi smo se podili po celi vasi in večinoma imeli razbita kolena, ki so nam jih stare mame celile s pekočo arniko ... Nikoli nam niso govorili, da smo izjemni

in da je svet naš in da lahko dosežemo, kar si želimo. Starši se nikoli niso kregali z učitelji za boljše ocene in nikoli jim niso grozili z odvetniki. Če smo kaj naredili dobro, so nas pohvalili, a poznali smo tudi poraze. In vedeli smo, da vse ni izjemno. Razumeli smo, kaj pomeni beseda »ne«, in čeprav smo se včasih trmasto metali ob tla, to ni kaj dosti pomagalo. Danes mladi odraščajo drugače. Prepričan sem, da bi tudi mi, če bi že takrat imeli mobilne, računalniške igrice in kar je še takega, veliko časa zapravili za te aktivnosti. Nesmiselno je nostalgijo moraliziranje, da so včasih stvari bile drugačne in boljše. Vsaka generacija odrasča v svojem svetu in vsi bržkone pomalem idealiziramo svoje otroštvo. A težava nastane, če je naše otroštvo svet v vati, kjer se vse vrti okrog nas in kjer smo mi središče sveta. Vsako leto pogosteje srečujem mlade, ki jim je protektivno otroštvo – torej to, da so jih starši branili na vsakem koraku in da je bilo vse, kar so naredili, dobro in odlično – v precejšnji meri izbrisalo kompas za kritično presojo svojih lastnih dosežkov. Verjamem, da zelo boli, ko jim nekdo končno pove resnico: da niso v središču sveta in da vse, kar delajo, ni izjemno. Ne želim reči, da bi jim pomagalo, če bi v tretjem razredu osnovne šole na skrivaj pokadili cigareto, bi bilo pa bržkone bolje, če bi imeli to možnost. Pa je nimajo. Ker jih na vseh korakih obdaja in varuje lažniva bela vata ...

**ČLOVEK IMA GLAVO TUDI V NOGAH,
RAČUNALNIK PA IMA SAMO NOGE V GLAVI.**

JURIJ KUNAVER

foto: Sandra Požun

Tanja San in Anastazia Om:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

SPUŠČAM SE POČASI.

ANASTAZIA OM:

ZAJMEM ZRAK POČASI.

ZALET POČASNI.

POSPEŠUJEM POČASI.

POSPEŠUJEM POČASI.

VZLET ZA NAJU POČASNI.

SE DVIKUJEM POČASI.

LETIM ZA NAJU POČASI.

POČASNO VIŠJE POČASI.

ŠE VIŠJE IN VIŠJE POČASI.

VIŠINE SPOKOJNO ZATIŠJE.

LEBDENJE V ZRAKU POČASI.

LJUBIVA SE POČASI.

RAZLIVAVA IN PRELIVAVA

KOT TEKOČA KRISTALA,

SE ZLIVAVA POČASI.

DRUGA V DRUGI ZLITI POČASI.

ATOME VLEČEVA SVOJE K SEBI POČASI.

VSAKA SVOJ TEKOČI KRISTAL NAZAJ POČASI.

SPUŠČAVA SE POČASI.

VIŠINE SPOKOJNO ZATIŠJE ZAPUŠČAVA POČASI.

MEHKO PRISTANEVA NA TRDIH TLEH NEIZBEŽNE TRDNOSTI REALNEGA ŽIVLJENJA.

ZANESLJIVO POČASI.

ČLOVEK MORA BITI POŠTEN. ČE NE GRE DRUGAČE.

N2

Kraljevi recenzor:

FRANTZ, KINODVOR

Skoraj v celoti črno-bela filmska koprodukcija (Nemčija & Francija), z rahlimi odtenki barvitosti med kadri (ki imajo seveda prav poseben pomen in tudi namen - kadar se recimo pojavi upanje...), nas popelje v čas malo po koncu 1. svetovne vojne v mesto v Nemčiji. Mladenka vsak dan obiskuje grob pokojnega zaročenca in tam sreča osebo, ki je ne pozna. V hotelu pusti zanj pisno vabilo na večerjo v hišo staršev pokojnega zaročenca, pri katerih sicer živi. Tekom filma se izkaže, da je neznanec umoril njenega zaročenca Frantza. Film ima dober zaplet in razplet in na velikem platnu lepo teče. Igralci pa zelo natančno ustrezajo karakterjem protagonistov. Film režiserja François Ozona dolžine 1 ure in 53 minut je nastal leta 2016.

Žigažaga

foto: arhiv Kinodvora

PLAVA LAGUNA, SAMOSTOJNA RAZSTAVA NATAŠE SKUŠEK, VRTAČA, 14.-25. 8.

Odnosi med moškimi in ženskami so zapleteni, naj kdor koli oporeka ali reče, kar želi. Bitka med spoloma je sicer osnovno gonilo, prilagajanje, ki naj nadomesti podrejanje, pa prejkone pobožna ideja. Morda še najbolj iluzorna. Vendar ne obupajmo premalu, ker je svet na splošno lep in (na sprevržen način) vendarle uravnotežen. Mi smo tisti, ki držimo špuro v smeri ravnovesja, ki mora obstajati.

Natašin projekt nam postreže z jasno prisposodbo krhkosti; čaše za vino, skladišnica jajc in školjke podpirajo vzmetnico, na kateri je napeta rjuha. In na njej v različnih pisavah in barvah izvezeni odseki Natašinih domiselnih in predvsem duhovitih kratkih zgodb, ki jih je ustvarila na delavnici kreativnega pisanja Lud Literature (pod budno-strogim mentorstvom Andreja Blatnika). Te je izpila upoštevač mnenja ostalih udeležencev. Vtis dopolnjuje simultana projekcija videov: Plavalka in Popotnik. Naslov pa kajpada znan filmofilom – Plava laguna ali nazaj k naravi in prvobitnim odnosom (v neobljudeni civilizaciji). V mini kopalnici, ki je roza ožarčena, je poskrbljeno za intimno vzdušje, ki ga moti nadležen šum z netočno nastavljenimi radijske postaje. Vse skupaj nakazuje krhkost naših bivanj in odnosov, čemur pritrjuje

foto: Jaka Babnik

tudi Sting s svojo pesmijo Fragile (moja asociacija).

V bistvu se projekt naslanja na teorijo Jacquesa Lacana, ki trdi, da *spolno razmerje ne obstaja* in temelji na dejstvu, da je človeštvo razdeljeno na moški in ženski spol, ki sta družbeno popolnoma drugače določena, se ne prekrivata, sta asimetrična in se zato ne moreta najti v neki prvotni mistični celosti.

Kot vedno dobronamerno, a v večnem pomanjkanju časa, za vse stvari, ki si jih zadam postoriti, sem zamudila uvodni

del nastopa glavnih protagonistov – performerjev – Katje in Roka. Razložili so mi, da sta oblečena v plavalne kostime stala eden proti drugemu s podvodnima maskama na obrazu, dihala pa skozi dihalni cevi, kar jima je onemogočalo komunikacijo in dotik.

Sem pa zaplenila precej razglednic z motivi para na morju, ki si privoščijo raznorazne vragolije, tako dobro (po) znane vsem zaljubljenecem. ☺

MG

NA DRUGI STRANI UPANJA, KINODVOR

Aki Kaurismäki je poseben (meni zelo ljub) avtor, v njegovih filmih pa kraljujejo ne povsem tipični karakterji, dodana

vrednost je nenavaden, večinoma črn humor. V svojih filmih se loteva tudi socialne tematike, lep primer je Le Havre

foto: arhiv Kinodvora

izpred šestih let in tudi film, o katerem pišem tokrat - Druga stran upanja, z letnico 2017. Khaled, sirski begunec, bi rad na Finskem zaprosil za azil, zato pobegne iz zbirnega centra in po vrsti nesrečnih izkušenj trči ob Wikströma, domačina, ki ravno namerava odpreti restavracijo. Ravno se je dobro iznebil zapite žene in računa, da ga čaka predvsem srečnejša prihodnost. Oba protagonista se spopadata z rigidno birokracijo in nehumanostjo, ki jo le-ta prinaša s sabo, ob čemer se pogosto pozablja, da naj bi bila navsezadnje v službi ljudi, ki niso (in ne smejo biti) le številke. Vsakdo se lahko kdaj znajde v nenaklonjenih okoliščinah. Izdelek, opremljen s primerno občutljivostjo, je vsekakor vreden ogleda.

MG

023
KRALJI
ULICE

GALEBI LETIJO, AMPAK, EJ, RIBE TUDI, KAJNE?

RAZSTAVA DEL MOJCE SEKULIČ-FO, KVARTIRNA HIŠA, CELJE

Galeb išče svojo ribo, priseže, da jo je videl nekje, prav tisto, eno, posebno. Jadra čez valove oblakov, čez širna prostranstva modrine in se čudi. Ne pride mu na misel, da bi dvignil pogled, da bi stopil izven svojega dometa dojemanja.

In v tem času ta, ena riba, šviga po nebu in se pogovarja z zvezdami. Opazuje galeba in se čudi, zakaj je ne vidi, zakaj ima pogled tako nepremakljivo obrnjen proti vodni gladini. Saj ribe vendar letijo, kajne?

Tak je avtoričin literarni »uvod« v razstavo, točneje sliko, odkoder izvira ime celotnega nabora. Slike (ne čisto vse) so pospremljane s krajšimi zgodbicami, ki so poetično in duhovito izpisane. Slike pa so po drugi strani pravljične, dodelane, čudovite. Razdeljene so v več sklopov glede na različne teme (Potovanje miška Kralja, pravljični del-denimo Kraljična na zrnu graha, Črni Muc in ribe ...), datume nastanka in tudi uporabljen material ter tehnike (olje, akril, zlati prh, zemlja). Za najnovejšo kolekcijo oljnih slik je uporabljena *Mischtechnik* tehnika.

foto: MG

Razlaga slik s pomočjo krajših zgodb je v tem primeru sestavni del celote. Pa čeravno vsak človek vstopa v ta svet s svojimi svetovi in razumevanjem, predvsem pa občutki. Zato bom namesto opisovanja raje priporočila

ogled. Razstava je bila sicer odprta le do konca septembra, vsekakor pa si je slike moč ogledati tudi na: www.fo.si.

MG

foto: osebni arhiv

Izza rešetk:

Gostujoča kolumnistka: Zuzanna G. Kraskova

ČASOVNE VRSTE KAZNIVIH DEJANJ IN NJIHOVI VZROKI

024
KRALJI
ULICE

Če zajamemo časovno obdobje kaznivih dejanj v Sloveniji od zgodnjih šestdesetih let prejšnjega stoletja do leta 2012, so se ta po statističnih podatkih povečala za 386 odstotkov, se pravi za približno štirikrat. Relativno velik porast kriminalitete kaže na leto 1992, takoj po osamosvojitvi, kot posledico splošne gospodarske krize, ki je sledila osamosvojitvi, posledica krize pa je povečana kriminalna aktivnost prebivalstva. Povečalo se je namreč število kaznivih dejanj zoper premoženje. Porast kriminalitete pa je delno posledica tudi večje aktivnosti policije (dokazovanja) po osamosvojitvi in doslednejšega evidentiranja kaznivih dejanj. Že naslednje leto se je število kaznivih dejanj zmanjšalo, padanje pa se je nadaljevalo do leta 1997. Največji porast pa se je zgodil leta 1998, in sicer za 50 % v primerjavi s prejšnjim letom, delno kot posledica spreminjanja načina obravnave lažjih kaznivih dejanj, za katera ovadbo vložijo oškodovanci. Policija od leta 1998 ni več ugotavljala oškodovančeve volje za vložitev predloga za pregon, ker naj bi bil njegov namen izražen že z naznanitvijo. Vse spremembe

obravnavanja kaznivih dejanj, ki niso posledica večje kriminalne dejavnosti, prispevajo k nezanesljivosti policijske statistike kriminalitete. Tukaj je treba dodati, da so za ocenjevanje dejanske teže in družbene nevarnosti kriminalitete bolj uporabni podatki o obsojenih osebah, pa še pri teh lahko o težji kriminaliteti sklepamo le po izrečenih daljših zapornih kaznih. Saj se v izrečeni kazni najbolj izražata družbena nevarnost kaznivega dejanja in dejanska družbena »cena« kriminalitete, ki jo mora plačati storilec. S spremembo zgoraj omenjenega obravnavanja je bilo, za primerjavo, leta 2003 ovadenih kaznivih dejanj 943, število kaznivih dejanj pa 76.647, leta 2012 pa 884 ovadenih, kaznivih dejanj pa 91.430. Policija je ta porast utemeljila poleg natančnejših beleženj kot posledico večje intenzivnosti odkrivanja prikritih oblik kriminalitete. Naj bo odkrivanje teh prikritih oblik kriminalitete (npr. v gospodarstvu) čim uspešnejše in večje, torej.

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA

Zgodovina pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme kot so se pojavljale pred »100 leti«. V novostari rubriki bomo objavljali časopisne »pričevalce« tega kakšen je bil nekdanji odnos do najbolj družbeno odrinjenih ljudi, ki nam jih je iz svojega nabora predala Nena Židov.

To pot je izsek iz Slovenskega naroda 1877, l. 10, št. 24, str. 2, 3. Tudi takrat je, prav tako kot danes, družba delila berače na tiste »prave« in »poštene«, ki si pomoč zaslužijo in so žrtve razmer in tiste »lažne« berače, ki so leni in raje beračijo, kradejo ter se zapijajo kot, da bi delali.

Dopisi.

Iz Ljubljane 29. jan. [Izv. dop.]
(„Ljudska kuhinja.“) ... Druga vrsta beračev so ljudje, kateri bi lahko še nekoliko zaslužili pa se jim ne ljubi delati, temveč nadlegujejo mestno gosposko in tudi privatne osebe za denar, katerega pa večjidel v žganjarije nesó, kjer imajo svoje pogovore in v katerih kujejo plane, kako bi prišli do dosta denarja se ve da, za žganje. Ti ljudje so pravi proletarijat, pridruži se jim tudi druga mlajša vrsta ljudi postopačev in sleparjev, kateri uboge kmetiče na semanjskih dnevih sku-bejo in peharijo, druge dneve pa po hišah kradejo in beračijo. K tej vrsti beračev spada večji del onih oseb, ki so bile ali v prisilnej delavnici ali pa v kriminalnem zaporu, sploh taki, kateri nimajo nobene časti več v sebi in so popolno moralično propali duhovi, kateri vedno policijski urad vznemirjajo. Imamo pa še eno vrsto siromakov omeniti in sicer pošteno živeče sramežljive uboge, katere še drže na svojo čast in poštenje in le v najhujšej sili soseda za denar prosijo, toda ne za dar; le izposojajo si ga, in plačajo ga vestno nazaj, ako jim je le mogoče. Tacih ubozih je prav mnogo in so posebno uboge vdove, zapuščene sirote in bolni, za delo nezmožni hirajoči stari ljudje.

VELKOMMEN TIL OSLO 2017 – HOMELESS WORLD CUP, 29. 8. – 5. 9. 2017

Zdaj smo že vsi nazaj doma v Sloveniji, nazaj vsak v svoji resničnosti. To je bil krasen teden, čudovit in poučen. Ko bi le obstajala možnost, da bi nekaj % življenja v tistih dneh v Oslu prenesli na domača tla. Tam smo za teden dni vsi pozabili, kakšen je sicer naš vsakdan, kakšno je naše tipično življenje v krajih, od koder prihajamo. V Oslu smo imeli drugačne občutke in drugačna čustva. Vse je bilo na drugem nivoju, v drugih dimenzijah. Na nivoju tega, kar bi tudi sicer moralo biti, za vse, vsak dan in povsod.

Ko smo na zadnji tekmi ponovno poslušali himno naše ljube deželice, se mi je v misli nehote prikradla čudna ugotovitev: s fantje so s ponosom stali sredi igrišča in poslušali slovensko himno, s ponosom so se borili z žogo in nasprotniki za ime naše države. Kaj pa naša država, družba in posamezniki v njej? Večina še ve ne, da nogometno svetovno prvenstvo za brezdomne sploh obstaja, da obstaja projekt, kjer se skozi nogomet in druženje postavlja drugačen mejnik v življenju vsakega posameznika, nekaj, kar v življenju brezdomne osebe lahko naredi bistveno spremembo in posameznika postavi na neko primernejše, vidnejše, spoštljivejše mesto.

Ko se na prizoriščih treh malih nogometnih igrišč čez cel dan premika ogromna množica ljudi z različnih koncev sveta, ki imajo za teden dni možnost odmisli muke in gorje, s katerimi se borijo od jutra do večera in čez noč, ko imajo možnost boriti se le z žogo, ki jo brcajo pred seboj v znano točko, ki se ji reče gol. Prijetna zamenjava. Veselje posameznika, ki je dal gol, veselje soigralcev, navijačev, iz kjer koli že prihajajo, pa čeravno so to igralci neke druge države, ki trenutno nimajo tekme. Spodbujanje, ploskanje, žvižganje, kričanje, zagotovljena zabava ob noro izpiljenih spretnostih določenih posameznikov ali pač malo manj dovršenih potezah drugih igralcev, v borbi za žogo, z žogo in nasprotnikom. Prizori, ki spominjajo na film s srečnim koncem, pa ti vendar med spremljanjem vsebine na igrišču, ob igrišču in celotnem prizorišču po licu zdrzne kakšna solza.

Danilo, Marjan, Zlatko, Dominik, Denis, Rok in Nejc so zelo posebni fantje. Ves čas so skrbeli drug za drugega, se čakali, spodbujali, bili strpni, prijazni in pozorni. Drug do drugega in do nas. Prihajali so skupaj, se skupaj ogrevali, se menjavali v

igri, skupaj zapuščali prizorišče tekmovanja. Se podružili z ostalimi fanti iz drugih držav, se z njimi slikali, dajali intervjuje in avtograme, ustvarjali trenutke, vredne spominov in energije za prihodnost. Dva iz naše nogometne ekipe sta kariero nogometaša na tem svetovnem prvenstvu predčasno zaključila – Dominik si je nakopal dvakratni zlom palca desne roke, Marjana pa so zaradi krčnih žil izdale noge. Zato smo za tri dni dobili izposojenega igralca iz rezervne ekipe Norvežanov, vsak dan drugega, ki so se z našimi možakarji dobro ujeli. V nogometu jezik ni pomemben, ima svoja pravila, in skozi ta pravila so se ustvarjale nove možnosti sodelovanja in druženja. Za vse v naši ekipi pa vem, da so se trudili po svojih najboljših močeh – Danilo in Denis sta neumorno, vendar ne brezglavo, tekala po igrišču, Zlatko ni dosti zaostajal za njima, morda je imel zgolj malce manj minutaže, Rok je častno prevzel vlogo nadomestnega golmana po Dominikovi poškodbi, Nejc pa je bil naš maneken. Teniske, ki jih je imel, niso dopuščale sunkovitejšega gibanja po igrišču, vendar je poskušal biti aktiven, kolikor je pač lahko bil. Vsi v ekipi so nedvomno upravičili svoje udejstvovanje v ekipi, in na to so lahko ponosni. Mi, ki smo se z njimi družili teden dni, vsekakor smo. Stkali smo nove vezi, meni ravno tako pomembne, in imela sem občutek, da tudi njim. Ko smo se objemali po zadnjem skupnem kosilu ekipe, preden so se naše poti razšle, in ko sem gledala za njimi, ko so se vračali v hotel, sem razmišljala, kaj se dogaja z njimi sedaj. Ali si sploh dovolijo taka čustva, kakor si jih jaz? Ali so dogodki tega tedna lahko tisti, ki jih bodo ponovno zaznamovali za nadaljnje življenje, spomini, ki jih ne pozabiš, ki ti dajo moč za drugačen premik v bodočnost svojega življenja? Gledati iskric v njihovih očeh, ko so dali gol, videti nasmeh po koncu tekme, čeravno so jo izgubili. Poklepetati z njimi pri kosilu, na večerji, odpraviti se kdaj na skupni ogled znamenitosti v mestu. Lepota v druženju, biti s sočlovekom, uživati v malih, pa vendar velikih zadevah. Kakor za koga. Meni nekaj neprecenljivega ... in eden mojih najlepših dopustov doslej.

Žanin

025
KRALJI
ULICE

foto: osebni arhiv

Oslo 2017

Ve se, za kaj gre

Pozdrav publiki

Veselje na koncu

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

026
KRALJI
ULICE

06. 06.>> 6. 6. 2017 smo kupili revijo. Prodajalec št. 700 (Robert Kisilak – op. ured.) je prijazen skrben gospod, za svojega kužka skrbi in ga obožuje ... Naši trije otroci radi slišijo zgodbe iz revije in upam, da čim več staršev prebere resnične zgodbe svojim potomcem ... LP, družina D

22. 08.>> Prebiram Kralje in se čudim, kot že kdaj prej, talentom in iskrenosti, s katero izpovedujejo svoja čustva in razmišljanja. Moti me »številka«, s katero je »poimenovan« prodajalec. Mogoče pa je to izraz resnične, osvobajajoče ponižnosti. Torej, zahvala in pohvala kralju 440 (Ibrahim Aličehajić – op. ured.), ki mi je tokrat prijazno in nevsiljivo ponudil revijo. Pozdrav vsem sodelujočim! Helena iz Ilirske Bistrice

27. 08.>> Hvala za izvod, ki sem ga dobil na nabiralniku. Prodajalcu št. 58 (Andrijan Drenovec – op. ured.) se zahvaljujem in zaslužen € najde na nabiralniku. LPD

28. 08.>> Z revijo Kralji ulice sem se srečala pred leti v Ljubljani, letos prvič v Kranju. Je zanimiva. Lepo je, da ima tudi prodajalec nekaj od nje. Prodajalec št. 336 (Jože Gerčman – op. ured.) mi je pomagal nesti težko vrečo z nabavo v avto, za kar sem mu še posebej hvaležna. Res fejest fant. MM

28. 08.>> V soboto, 26. 8., sem na Ptuj pred trgovino Hofer od prijaznega prodajalca št. 339 (Andrej Pugelj – op. ured.) kupila Kralje. Pretresel me je drugi del Benove izpovedi. Kralji in kraljice, le tako naprej. LP Helena

04. 09.>> Pohvala vsem ustvarjalcem in uredništvu vašega časopisa! Rada ga prebiram vsak mesec znova, saj odstira povsem drugačne zgodbe, kot sem jih vajena iz svojega vsakdana. Pohvala tudi prodajalcu št. 575 (Budimir Vuković – op. ured.), ki umirjeno in prijazno opravlja svoje delo pred Hoferjem v Novih Fužinah. Želim mu uspešno prodajo tudi v bodoče. Lidija

06. 09.>> Simpatičen prodajalec št. 472 (Ivan Golub – op. ured.) na Trubarjevi. Le nekaj prijaznih besed v naglici. Polepšal mi je dan, upam, da tudi jaz njemu. LP, Barbara

11. 09.>> Pozdravljeni! Rada bi pohvalila in se zahvalila prodajalcu Kraljev ulice, ki prodaja pri Hoferju v Medvodah - št. 458 (Ljubiša Šordžan – op. ured.). Poleg tega, da je zelo vljuden in nevsiljiv, je tudi zelo srčen in pošten človek. Zgodilo se mi je, da sem ob odhodu iz trgovine izgubila denarnico, česar takrat nisem niti opazila. Ko sem že šla v avto in se želela odpeljati, je gospod pritekel do avta, me ustavil in mi izročil denarnico... Neizmerno sem mu hvaležna, kar se mu tudi povedala in mu v zahvalo kupila nekaj sadja. Zelo sem vesela, da so med nami še vedno pošteni ljudje. Gospod, še enkrat hvala!

12. 09.>> Kralje kupujem dokaj redno. Sem študentka, ki raje spi eno kavo na mesec manj in prebira super časopis za krajšanje časa na avtobusu. Pogrešam še kakšno umetniško rubriko - več risb in drugih likovnih del. Objem vsem, T*

12. 09.>> Lep pozdrav. Pohvalila bi Kralja v Savskem naselju (št. 481 - Bahram Masoud – op. ured.). Prijazen, nevsiljiv, vedno z lepim pozdravom. Že dve leti kupujem pri njem, čeprav vsakodnevno srečujemo tudi še enega vašega kralja. Srečno, Tanja

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

IN LIMBO. PT#END: V RUŠEVINAH

To je nadaljevanje zgodbe o imigrantih v Beogradu, Srbiji. Proces rušenja je potekal meseca maja 2017. Zdaj ni več barak. Ni niti imigrantov v njih.

Barake, v katerih so živeli, so predstavljale dom več kot tisoč posameznikom le lučja od glavne železniške postaje v centru Beograda.

»Večina izmed 1200 ljudi, pretežno iz Afganistana in Pakistana, je prepeljanih v namestitvene tabore po vsej državi. Odgovorni trdijo, da jih na ta način ščitijo pred nevarnostjo tihotapstva in drugih zlorab. Istočasno pa ta predel čistijo zaradi potreb gradnje Beograda na vodi, projekta, ki je izzval številna

foto: Miloš Stošić

foto: Miloš Stošić

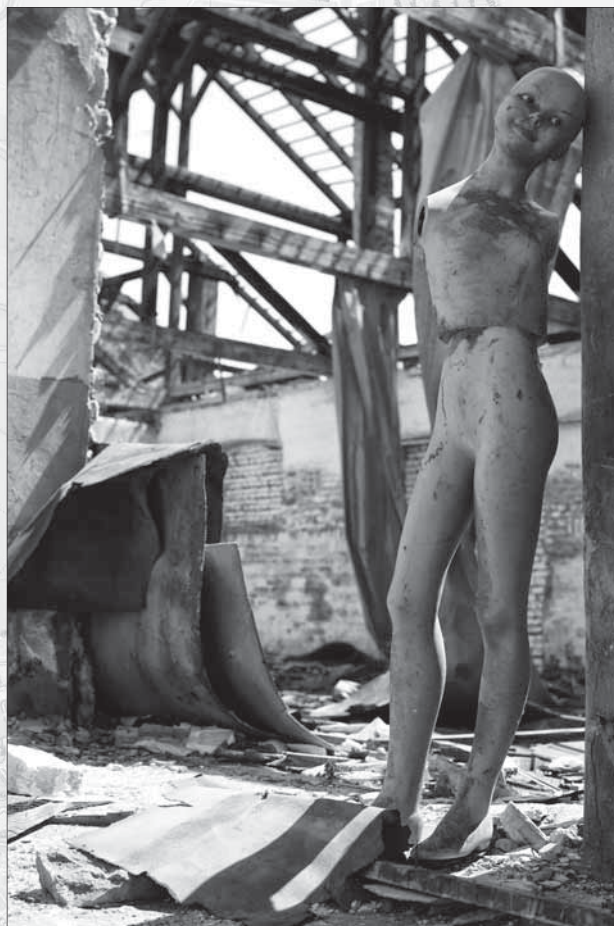

foto: Miloš Stošić

nasprotovanja s strani meščanov in srbske strokovne javnosti. Sodeč po zadnjem poročilu UNHCR-ja se v Srbiji trenutno nahaja 7200 beguncev in migrantov, ki čakajo na odhod v katero izmed dežel Z Evrope.«

Vir: Slobodna Evropa

<https://www.slobodnaevropa.org/a/barake-beograd-migranti-smestaj-rusenje/28489118.html>

Miloš Stošić

foto: Miloš Stošić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Ištvan Išt Huzjan, samostojna razstava

KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana
KDAJ: od 16. 6. do 17. 9. 2017

KAJ: Urbano, skupinska razstava
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana
KDAJ: od 28. 9. do 12. 10. 2017

KAJ: Vladimir Nikolić, samostojna razstava
KJE: Kulturni center Tobačna 001, Tobačna ulica 1, Ljubljana
KDAJ: od 20. 9. do 13. 10. 2017

KAJ: Marko Batista, samostojna razstava
KJE: Kulturni center Tobačna 001, Tobačna ulica 1, Ljubljana
KDAJ: od 27. 10. do 24. 11. 2017

KAJ: Delo ali umetnost, skupinska razstava umetniške skupine iz Osake in okolice
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, Ljubljana
KDAJ: od 6. 9. do 22. 10. 2017

KAJ: Od skice do lutke: Lutkovno gledališče Maribor. Tradicionalna predstavitev slovenskega lutkarstva
KJE: Bežigradska galerija 1, Dunajska 31, Ljubljana
KDAJ: od 31. 8. do 9. 11. 2017

KAJ: Jože Tisnikar (1928–1998), Rojstvo in smrt. Spominska razstava risb in slik
KJE: Bežigradska galerija 2, Ljubljana
KDAJ: od 7. 9. do 25. 10. 2017

KAJ: Ljubljana, mesto s Plečnikovim podpisom, fotografska razstava
KJE: Jakopičevo sprehajališče, park Tivoli, Ljubljana
KDAJ: do 7. 11. 2017

KAJ: Plečnik in voda, razstava
KJE: Plečnikova hiša, Karunova 4-6, Ljubljana
KDAJ: do 14. 10. 2017 do 7. 1. 2018

Davor Marovt

KAJ: Očetje in sinovi – dr. Matjaž Lunaček, predavanje
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 2. 10. ob 18:00

KAJ: Barve Afrike – popotovanje po Zimbabveju – Marko Mole, predavanje
KJE: Knjižnica Fužine, Preglov trg 15, Ljubljana
KDAJ: 4. 10. ob 19:30

KAJ: Z druge strani zidu. DEFA – vzhodnonemška filmska produkcija, 1946–1992 - Anja Banko
KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8, 1. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 4. 10. ob 18:00

Literarni večeri, predstavitev knjig

KAJ: Liebestod – Miklavž Komelj
KJE: Trubarjeva hiša literature, Stritarjeva 7, Ljubljana
KDAJ: 5. 10. ob 18:00

KAJ: Knjige v meni puščajo sledi, odprta bralna skupina
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, mediateka, Ljubljana
KDAJ: 13. 10. ob 10:00
27. 10. ob 10:00

KAJ: Knjižna doživetja – Carmen L. Oven
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, Ljubljana
KDAJ: 25. 10. ob 18:30

Razno

KAJ: Rezi ples, muzika in pravce – Katarina Šetinc in Polona Prosen
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, Ljubljana
KDAJ: 5. 10. ob 18:30

KAJ: Vpliv vremena in podnebja na ljudi - Tanja Cegnar
KJE: Knjižnica Bežigrad, Einspielerjeva 1, dvorana, Ljubljana
KDAJ: 11. 10. ob 18:30

KAJ: Ambivalenca ruskega baleta kot izraz ruske ambivalentnosti nasploh – dr. Miha Javornik
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana
KDAJ: 25. 10. ob 18:00

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov:
urednistvo@kraljiulice.org.

OGLASNA DESKA

Oktober mesec je dobrot. Tako da le po sklado, krožnike in razno okrasje za na mizo. Pa po kakšno knjigo in družabno igro. Morda lasuljo ali plastično jeguljo. Vse to in še marsikaj najde se pri nas v Posredovalnici rabljenih predmetov Stara roba, nova raba na Poljanski cesti 14, nekaj ponudbe tudi na www.robaraba.si

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek od 15h - 16h v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

V imenu društva Kralji ulice se zahvaljujemo:

- pekarni OSEM
- slaščičarni ZVEZDA

- podjetju SPAR
 - podjetju DON DON za donacijo krofov
 - podjetju MERCATOR za donacijo finančnih sredstev
 - antikvariatu GLAVAN za večjo donacijo knjig
 - podjetju MLINAR za izredno donacijo hrenovk v testu
 - Srednji upravni in administrativni šoli Ljubljana za večkratne donacije sendvičev, pizz in burekov.
- Se priporočamo za naprej.

Posebna zahvala velja Župniji Ljubljana Fužine in njenim faranom, ki so v okviru akcije Lučka za molitev in namen zbrali 350 eur ter zbrana sredstva namenili našemu društvu za izvajanje naših dejavnosti.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihotričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Izšla je zbirka Novi svet. Preverite pri (vaših) prodajalkah_cih Kraljev ulice.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnete in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

DEL PREHODA MED NADSTROPJI (POMANJŠEVALNICA)	DAN LAŽNIVCEV (DVE BESEDI)	HITRO LETALO	VELETOK V PAKISTANU	SVOD NAD NAMI	DEL STAVBE, KRILO	POHIŠTVO IN DRUGI PREDMETI V STANOVANJU	IZDELO- VALEC KRAVAT	INDIJSKI GLASBENIK SHANKAR (IZ ČRK: IVAR)	IZPUŠČAJ, MOZOLJ	ANGLEŠKI PEVEC, ČLAN SKUPINE POLICE	ŽENSKI PRINCIP V KITAJSKI FILOZOFIJI (--- in JANG)	IME LIKOVNICE VOGELNIK
TEK NA KRATKE PROGE						KOŠČEK DEKO- RACIJE						
ŠPORTNI VADITELJ						NASPRO- TJE TEORETIKA						
PRUJAVA KAZNIVEGA DEJANJA						RAVAN VELIKA MORSKA RIBA						
BARVA IGRALNIH KART			PRVOTNO IME RIMSKEGA CESARJA AVGUSTA								SILOVIT VIHAR	MANUŠA EVROPSKA DRŽAVA
PEVEC KING COLE			AMERIŠKA USTANOVA ZA VESOLJSKE RAZISKAVE	LJUDSTVO OB REKI JENISEJ, TUVINCI				ZAČETNICI PESNIKA SVETINE	ZADETEK PRI ROKOMETU PROGRAM			
KITAJSKO MESTO (YIBIN); IZ ČRK: PINI				LJUDSKI IZRAZ ZA ZADNJICO	OSNOVNA GRAFIČNA STORITEV					RIJEKA GRŠKA POKRAJINA ELIDA		
RIBIČ, KI LOVI NA ČRVE					NOVA REVIJA	ITALIJAN- SKI FILMSKI IGRALEC (VITTORIO)	STALIŠČE STARO- JUDOVSKI PREROK					
NEKDANJI NEMŠKI ZVEZNI KANCLER (KURT)								NORVEŠKI KRALJ MESTO PRI TORINU				
SLAVNI ZAPOR V ZDA (IZ ČRK: CALTARAR)							Ž. IME (IZ ČRK: RABIN) VLADISLAVA (LJUBKOV.)					
						MESTO JZ. OD PARIZA, ZNANO PO POR- CELANU					ANGLEŠKI FILOZOF (FRANCIS); IZ ČRK: COBAN	SLOVENSKI IGRALEC (DARE)
						FOND					ZLOG V BESEDI BUTARA ZELIKA	
						IME IGRALKE FARROW			MAKE- DONSKO KOLO	PLESNA PRIREDITEV IZRASTEK V KITOVEM ŽRELU		
						AJDOVA SLAMA						
						ČLANEK O DELU IN ŽIVLJENJU NEDAVNO UMRLEGA						
						SESTAVIL JOŽE PETELIN	DRŽAVA V INDOKINI				NATRIJ	

Sestavil: Jože Petelin

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne ugank, ki so: Milena Pinter iz Ljubljane, Jožica Skerbiš iz Makol, Brane Novak iz Kranja, Stanislava Švarc iz Maribora in Andrej Čirič iz Bresternice.

URŠKA IN JOŽE

Z Jožetom sva dolgoletna prijatelja, ki skupaj rada kaj dobrega skuhava in še raje, pojeva. Gojiva nekakšno gurmansko prijateljstvo.

